

รักหลงโรง

ญันนุร

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปแบบที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค์ ำ

สำนักพิมพ์

สุนทรียแห่งรัก

พิ ม ๑

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๓๖

รักหลงโรง

ผู้เขียน : ญ่นนหาร

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1929-8

ราคา ๒๖๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการพิมพ์คำสำนักพิมพ์ : อุมพร สกุลบัณฑิต
บรรณาธิการเล่ม : อุมพร สกุลบัณฑิต พิสูจน์อักษร : พรพิมล อริยวัฒนากร
ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล
พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสภาพรนิวส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัตตญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : ธัญภร โพธิ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ชนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพรนิวส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๔๔๐ ๓๔๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิบพูน

กระดาษกอนสายตากับรัด
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

‘ครอบครัว’ เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดของสังคม แต่กลับมีอิทธิพลมากที่สุดต่อสังคมในองค์รวม ปัญหาสังคมในปัจจุบันล้วนมีต้นสายปลายเหตุมาจากสถาบันเล็กๆ ที่ชื่อ ‘ครอบครัว’ ทั้งสิ้น เพราะความรักและความเข้าใจสถาบันเล็กๆ นี้หายไปจากใจคน

ด้วยเล็งเห็นความสำคัญของสถาบันครอบครัว และเพื่อรณรงค์ให้คนในสังคมหันมาเห็นความสำคัญของครอบครัวมากขึ้น บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด และสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ จึงร่วมมือกันจัดให้มีการประกวดพลอตนวนิยายที่มีแนวคิดหลักเกี่ยวกับความรักของครอบครัว กระตุ้นให้ผู้คนกลับมาใส่ใจและสร้างค่านิยมแสดงความรักต่อคนในครอบครัวผ่านนวนิยายโปรเจกต์ Good Plot Good Feeling พลอตเด่นเป็นนิยาย/ละคร นวนิยายนำดีที่จะทำให้ทุกหัวใจอึ้งรัก เปิดโอกาสให้นักเขียนทุกท่านมีส่วนร่วมสร้างสรรค์ด้วยการส่งพลอตเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในโครงการนี้

กองบรรณาธิการในเครือบริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด และตัวแทนจากคณะผู้จัดละครช่อง ๓ ร่วมกันเลือกเฟ้นพลอตที่ดีที่สุดเพื่อนำมาทำเป็นนวนิยายได้ ๔ เรื่องคือ รักหลงโรง โดย ญันนทร สานรักสลักกาล โดย

ปองวุฒิ เรือนรักปาฏิหาริย์ โดย หัสวีร์ และหรรษาพาหรรษา โดย ดอกไม้-
โบราณ จากนั้นจะนำไปต่อยอดเป็นละครโทรทัศน์ในโอกาสต่อไป

ทางสำนักพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเราจะเป็นอีกหนึ่งพันธมิตรที่มีส่วน
ทำให้คนในสังคมหันกลับมาเห็นความสำคัญของครอบครัว เรียกความรัก
ที่เคยหายหรือพร่องไปให้กลับคืนมาอีกครั้ง

พิมพ์คำสำนักพิมพ์

คำนำนักเขียน

สำหรับนวนิยายเรื่องรักหลงโรจน์...นับว่าเป็นนวนิยายเรื่องที่ ๑๐ ภายใต้นามปากกา ‘ญันนทร’ ซึ่งก็เหมือนกับทุกครั้ง ญันนทรมีความ ตื่นเต้น ดีใจ ภูมิใจที่งานยากอีกชิ้นหนึ่งสำเร็จลุล่วงลงไปได้ด้วยดี และได้กลับมาพบเพื่อนๆ นักอ่านอีกครั้ง แม้ว่าอาจจะมีปัญหาบ้าง มีอุปสรรค บ้าง แต่ทุกอย่างก็ผ่านพ้นไป สำหรับงานเล่มนี้มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง เกิดขึ้น ไม่ว่าในเรื่องของนามปากกา หรือการย้ายเข้ามาสู่บ้านใหม่ พิมพ์คำ สำนักพิมพ์ บ้านอีกหลังในสถาพรบุรีคส์ หลังจากที่อยู่งานกับสำนักพิมพ์ มายดรีมเรื่อยมา

ก่อนหน้านั้นญันนทรคงต้องขอชี้แจงเรื่องนามปากกาก่อน ในเล่มนี้ จะมีการเปลี่ยนแปลงตัวอักษรบางตัวในนามปากกาเพื่อให้กลายเป็น นามปากกาที่ถูกต้อง ถูกความหมาย หลังจากทีปล่อยปลະລະเลยเรื่องนี้ มาโดยตลอด จนกระทั่งได้โดนหักท้วงจากผู้ที่ให้นามปากกานี้มา แต่อย่างไร ก็ตาม สิ่งที่เปลี่ยนไปมีเพียงแค่ตัวอักษรเท่านั้น เพราะผลงานยังคงสไตล์ เดิม นั่นคือความพาฝันเหมือนนิทานก่อนนอน สำหรับเรื่องนี้พลอตหลัก อาจจะไม่ใช่พลอตซินเดอเรลลาอย่างที่นักอ่านคุ้นเคย แต่จะเป็นพลอต เจ้าหญิงผู้สูงศักดิ์กับแม่มดใจร้าย และเจ้าชายขี้เมาชาว ทว่าเจ้าหญิงของ

เรื่องนี้หลุดคำว่าแสนดีไปไกลโข ดังนั้นเจ้าชายจึงไม่ได้ทำหน้าที่แค่ปราบ
แม่มดอย่างเดียว แต่ต้องปราบเจ้าหญิงด้วย ‘คูร์ตพัดเหวี่ยง’ จึงเกิดขึ้นอย่าง
ตั้งใจ

สำหรับจุดกำเนิดของเรื่องนี้呢 นักอ่านทุกท่านคงทราบที่เกิดจาก
โครงการพลอตเด่นเป็นละคร อันมีโจทย์สั้นๆ ว่า ‘ครอบครัว’ ครั้งแรก
ที่ญันทรไถ่ยิน รู้สึกว่าเป็นงานที่หินและยากเหลือเกิน ทั้งในเรื่องของโจทย์
และโอกาส เนื่องจากทางสถาพรบุ๊คส์และช่อง ๓ ได้มอบโอกาสนี้ให้แก่
นักเขียนทุกคน รวมถึงผู้ที่มีความสนใจอยากเขียน ซึ่งเท่าที่ทราบในตอนนั้น
ทุกคนสนใจโครงการนี้อย่างมากมาย ดังนั้นจึงไม่ง่ายเลยที่จะได้รับเลือก
เข้าสู่รอบสุดท้าย และความจริงแล้ว ญันทรเองก็ไม่ได้หวังถึงจุดนั้น
แรกเริ่มเลยคือแค่อยากกลับสมองลองคิดพลอตตามโจทย์ดู ซึ่งหากไม่ได้
รับเลือกก็จะลองปรับปรุงแล้วเขียนตามพลอตจนจบแล้วส่งให้สำนักพิมพ์
พิจารณาต่อไป

แรงบันดาลใจในการคิดพลอตเรื่องนี้เกิดจาก พยายามคิดในสิ่งที่
คนอื่นไม่น่าจะคิด และบังเอิญนั่งรถผ่านธนาคารสีม่วง และมีคำว่า SME
ติดหราอยู่ตรงหน้าธนาคาร นั่นเองที่จุดกำเนิดแรก คำว่า ‘ธุรกิจครอบครัว’
โผล่เข้ามาในหัว คิดว่ามันน่าจะมีอะไรให้เล่นมากกว่าเดียว จึงจับคำนี้เอามา
ไว้ก่อน หลังจากนั้นก็ต่อยอดว่าครอบครัวคืออะไร เป็นไปได้ไหมหากคนใน
ครอบครัวไม่ใช่ พ่อ แม่ ปู่ ย่า น้า อา พี่ น้อง แต่เป็นเพื่อนร่วมงาน แล้ว
งานอะไรล่ะ...ที่มันเป็นธุรกิจครอบครัวที่ชวนวุ่นวาย ญันทรใช้เวลาคิด
อยู่นาน คิดตั้งแต่ร้านอาหารโรงแรม โรงเรียนและอีกมากมายไปหมด จน
กระทั่งได้ไปเยี่ยมคุณย่าที่ อำเภอลาดบัวหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
และได้เห็นท่านนั่งดูลิเกทางเคเบิลทีวีอย่างตั้งอกตั้งใจ คำถามที่ตั้งไว้ตั้งแต่
ตอนแรกจึงได้รับการเฉลย ธุรกิจครอบครัวขนาดใหญ่ที่ไม่จำเป็นต้อง
เกี่ยวพันกันทางสายเลือด แต่รักกันยิ่งกว่าพี่น้องคลานตามกันมา เหมือน
มีหลอดไฟสว่างวาบ ได้คำตอบทันทีว่าคือคณะลิเก

เมื่อกลับมาถึงบ้านก็ลองร่างพลอตคร่าวๆ จุดเด่นของเรื่องนี้คือ แคร็กเตอร์ของพระนางที่แตกต่างกันสุดขีด ซูเปอร์สตาร์ตกอับต้องมา ถูกหนุ่มบ้านนาจิกกัด ในขณะเดียวกันก็สอนให้เห็นถึงสังขารมในชีวิต จนกระทั่งเธอสามารถตั้งตัวได้ ยอมรับในชะตากรรม แต่อุปสรรคยังไม่จบ เมื่อเจ้าเงาะกลายเป็นพระสังข์ งานนี้จึงพลิกกลับ ซูเปอร์สตาร์คนดังกลายเป็น หมาน้อยที่มองปลากะป๋องแทน...แต่คนอย่างเธอหรือจะยอมแพ้ ต้องหา วิธีเฆะปลากะป๋องออกมากินให้ได้ แต่จะใช้วิธีใดนั้นโปรดติดตามในเล่ม นะคะ

และหนังสือเล่มนี้คงจะออกมาสู่สายตาผู้อ่านไม่ได้ หากไม่มีผู้อุปการคุณดังต่อไปนี้

ขอบคุณบริษัทสถาพรบุ๊คส์และคณะกรรมการคัดเลือกจากไทยทีวีสี ช่อง ๓ ที่เลือกพลอตเรื่องนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ได้รับรางวัล นับว่าเป็นเกียรติประวัติสำคัญในชีวิตของนักเขียนตัวน้อยๆ คนนี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้น แม้กระทั่งในตอนตรวจทานต้นฉบับครั้งสุดท้ายก็อดถามตัวเองไม่ได้ ว่านี่คือเรื่องจริงใช่ไหม...

ขอบคุณบรรณาธิการพิมพ์คำสำนักพิมพ์ ที่ดูแลต้นฉบับให้เป็นอย่างดี ด้วยอัธยาศัยไมตรีที่น่ารัก ซึ่งทำให้การร่วมงานกันครั้งแรกเต็มไปด้วยความอบอุ่น

ขอบคุณ น.ต. ณรงค์เดช เหมือนประสาธ ที่พาไปพบแรงบันดาลใจ ช่วยต่อเติมเสริมแต่งจนพลอตสำเร็จจุล่งได้ในที่สุด และที่สำคัญคือ กำลังใจที่ให้กับมาโดยตลอด แม้แต่ในวันประกาศผลยังขับรามาจาก กทม.เพื่อมานั่งฟังด้วยกัน เป็นสิ่งที่ตอกย้ำถึงความสำคัญของสถาบัน ครอบครัว...ไม่ว่าสุข ไม่ว่าทุกข์ จะอยู่ข้างกันเสมอ ขอขอบคุณคุณแม่ มาลี ชุโกสม น้องชาย น้องแพนเตอร์ และคุณยาย ที่ทำให้เข้าใจความหมายของ คำว่าครอบครัวได้ลึกซึ้งขึ้นจนมองเห็นภาพและสามารถนำมาถ่ายทอดลง ในงานเขียนให้ผู้อื่นได้เห็นตาม ขอขอบคุณ คุณย่าทองหยิบ ภิญญศรี ที่เป็น

ผู้ให้แรงบันดาลใจ จนเป็นจุดเริ่มต้นของรักหลงโรง

และท้ายที่สุดที่ขาดไม่ได้คือนักอ่านที่นำรักทุกท่าน ที่ยังให้การต้อนรับ และตอบรับฉันทนทรเสมอมา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะมีความสุขกับความรักที่ (เกือบ) ลงตัวของตุลากับกิริณใน รักหลงโรง...และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้พบนักอ่านทุกท่านอีกในเวลาต่อไป

ขอบคุณเป็นอย่างยิ่งค่ะ

ฉันทนทร

บทนำ

เปลือยกต่ายบ่นของคนทีนอนอยู่ในห้องแยมขึ้นเมื่อได้ยินเสียง ฝีเท้าก้าวเข้ามาในห้อง หัวใจที่แห้งแล้งเจิบเหงาซุ่มซึ้นขึ้นมาอีกครั้ง ยามเมื่อคนใน ‘ครอบครัว’ ดาหน้าเข้ามาเย้ยเยียน แสดงความอาทรห่วงใย ไม่ไกล้ฝั่งทีนั้นวันจะทรุดโทรมไปตามกาลเวลา ริมฝีปากแตกกระแหง แยมยิ้มทั้งทีเหนือยล้ำและหมดกำลัง พยายามแปลงเสียงทั้งทีลำคอแห้งผาก แม้จะรู้สึกว่ตนเองนั้นตะโกนออกไปแต่ก็ดังไม่ต่างจากเสียงกระซิบ

“ลำบากมากันทำไม” เมื่อขยับปากถามแล้วก็ยิ้มให้ทุกคน ตื่นตันทีไม่ถูกทอดทิ้งแม้ยามหมดประโยชน์และหมดคุณค่า

“ไม่ลำบากหรอกจะยาย เราคิดถึงยาย”

คนตอบคือหญิงสาววัยยี่สิบสี่ ผมม้าปรกหน้าผากนั้นทำให้ดวงหน้า เรียวดูเด็กกว่าอายุจริง แม้ว่าน้ำเสียงจะฟังดูรื่นเริงแต่ยังจับได้ว่ความรู้สึก ทีแท้จริงนั้นไม่ใช่อย่างทีแสดงออก หญิงสาวกำลังขวัญเสียและเศร้าโศก

ผู้เป็นยายยิ้มให้อย่างอ่อนล้า...เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดา รวมถึงการพลัดพรากด้วยเช่นกัน แต่ก่อนจากไปก็อยากเห็นความเป็นอยู่ ทีดีของทุกคน “เรียนเป็นอย่างไรบ้าง สอบหรือยัง”

เมื่อถูกถามเรื่องการศึษา หญิงสาวผมม้าก็หลบตาก่อนจะกล่าวตอบ

อย่างไม่ค่อยเต็มเสียงนัก “ยังจะยาย ยังไม่ได้สอบ”

ผู้สูงวัยกว่าถอนหายใจ...ทำไมจะไม่รู้ว่าเด็กสาวคนนี้คิดจะเลิกเรียน ไม่ใช่เพราะไร้ความพากเพียรแต่เป็นเพราะปัญหาค่าใช้จ่าย ยิ่งเมื่อตอน ไม่สบายก็กลายเป็นภาระให้คนในครอบครัวต้องหนักใจ

“กัณฑ์ เจ้าต้องเรียนให้จบ สัญญากับยาย” คำพูดนั้นแม้จะอ่อนโยน แต่น่าเสียดายก็เข้มงวด เพราะเป็นคำสั่งไม่ใช่คำขอร้อง

หญิงสาวซ่อนตาที่ปริ่มไปด้วยหยาดน้ำขุ่นมอง สุตท้ายก็ยอม พยักหน้ารับคำ “จะยาย กัณฑ์จะเรียนสูงๆ จะได้ดูแลแม่ดูแลยายได้”

“ดี ดีมาก แล้วอย่าหว่านให้มันมากนัก เพราะอย่างไรเราก็เป็นผู้หญิง ไม่ใช่ผู้ชายอย่างพี่เขา...แล้วชาลีละ ชาลีมาหรือเปล่า”

เมื่อสิ่งเสียหลานคนเล็กเสร็จก็หันไปหาหลานคนโต ผู้ชายคนเดียว ในบ้านที่จะก้าวเข้ามาทำหน้าที่เสาหลักในเวลาต่อไป

“อยู่ครับยาย” ชายหนุ่มวัยยี่สิบหกเดินเข้ามาใกล้ แม้จะเป็นผู้ชาย ทั้งแต่ก็ไม่อาจกลืนน้ำตา ร่วงสูงทรุดลงข้างเตียง

“ร้องทำไมกัน บอกยายทุกวันไม่ใช่หรือว่าโตแล้ว”

“ชาลีรักยาย”

คำบอกรักนั้นทำให้เกิดน้ำตาไหลริน ไม่ใช่สียลายเลือดกันมาแต่ก็ ผูกพันไม่ต่างจากลูกหลานในอก หญิงชรายกมือเทียวยน เอื้อมไปจับท่อน แขนชายหนุ่มอย่างแผ่วเบาเพื่อปลอบประโลม

“ยายก็รักชาลี รักทุกคน เด็กๆ พวกนั้นยายฝากด้วย ให้มันเรียน ร้อง เรียนร่า ดึกกว่าให้ไปตดิดยา ส่วนเรื่องเรียนก็อย่าทิ้ง หาทางเรียนต่อ ยิ่ง เจ้าเป็นผู้ชายเจ้าต้องเรียนให้สูง แม่กับน้องจะได้พึ่งพา”

ที่ห่วงคือเด็กที่ได้รับอุปการะเอาไว้ ส่วนใหญ่เป็นเด็กแถวบ้านที่ พ่อแม่ไม่มีเวลาเหลียวแล หรือไม่ก็เป็นเด็กกำพร้าที่ตาหนาม่าพึ่งไปบุญ ซึ่ง ก็ช่วยเหลือกันไปตามกำลัง หาทางถ่ายทอดวิชาความรู้ เมื่อเติบโตขึ้นจะได้ เอาไว้ใช้ทำกิน

“ครั้นยาย” ซาลีรับปากเสียงลั่น อดกลั้นความอาดูรอย่างที่สุด
เมื่อจบประโยคอันยาวเหยียดคนพูดก็หอบสะท้อน แต่ยังคงแข็งใจ
มีอีกสองเรื่องที่ต้องสั่งความก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

“มัทรี”

“คะแม่ชวีญ”

หญิงวัยกลางคนผู้อยู่ในบ้านเดียวกันถลาเข้ามาถึงเตียง ค่ำมือ
คนป่วยขึ้นแนบแก้ม สะอื้นจนตัวโยน

“ร้องให้ทำไมกัน” คนที่นอนแนบอยู่บนเตียงถามเสียงอ่อน

“เปล่า...คะ เปล่า” คำปฏิเสธนั้นไม่แนบเนียนสักนิด

ผู้อาวุโสไล่มือไปตามแก้มนวล เช็ดน้ำตาให้อย่างแผ่วเบา “อย่าร้องให้
ต่อไปมัทรีจะต้องเข้มแข็ง แม่ฝากโรงลิเก ช่วยดูแลทุกคนแทนแม่ด้วย”

“ทำไมแม่พูดอย่างนั้น ทุกคนรอให้แม่กลับไปดูแลเหมือนเดิม”

หญิงชราขมเครือแทนการปลอบใจ ทำไมจะไม่รู้ว่าเวลาของตัวเองนั้น
กำลังใกล้เข้ามา

“มัทรีก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไร เข้มแข็งไว้นะ สัญญากับแม่”

มัทรีนั่งเงียบไปชั่วอึดใจ กลั้นสะอื้นอย่างสุดความสามารถ แต่
ไม่อาจปกปิดความเสียใจได้ น้ำตาพร้งพรูอาบแก้มที่เต็มไปด้วยรอยแผลเป็น
ก่อนจะตอบรับด้วยเสียงสะท้อนสั้นเครือ

“คะ”

ไฉยโนอย่างนั้นแล้วนางเอกลิเกเก่าก็แยมยิ้มอย่างพึงใจ หากจะต้อง
จากไปในตอนนี้ก็ไม่มีห่วงด้วยสิ่งเสียทุกอย่างไว้เรียบร้อย และเชื่อมั่นว่า
ทุกคนจะปฏิบัติตามคำสัญญา แต่กระนั้นก็ยังมียี่งมื่อเรื่องที่ยังติดค้าง หาก
ไม่สะสางคงนอนตายตาไม่หลับ

“ตุลย์ มาหายายหน่อย”

ชายหนุ่มคนสุดท้ายเคลื่อนไหวกายเข้ามาใกล้ แม่ใบหน้าไม่มีน้ำตา
อย่างเช่นคนอื่น ทว่าสีหน้าเศร้าและตรอมตรมอย่างเห็นได้ชัด

“ครับยายขวัญ ผมอยู่ตรงนี้แล้ว”

“แกว่ะ มาหรือยัง”

ชื่อนั้นทำให้ชายหนุ่มเริ่มฝืนปากเข้าหากันเกือบเป็นเส้นตรง แต่ต้องพยายามข่มอารมณ์เอาไว้เพื่อรักษากำลังใจของคนป่วย พร้อมกับกล่าวแก้ตัวให้อีกฝ่ายทั้งที่ไม่อยากทำเลยแม้แต่คนเดียว

“ผมติดต๋อไปแล้วครับ แต่เรื่องานยุ่ง อาจต้องสะสางสักวันสองวัน”

“ยายคงรอไม่ไหว” คนป่วยพูดอย่างสิ้นไร้กำลังใจ

“อย่าพูดอย่างนั้นสิครับ ยายต้องรอแกวนะครับ ยังไงเธอก็ต้องมา”

หญิงชราหลับตาลงอีกครั้ง คล้ายกับปลงตกหรือไม่ก็อ่อนล้าเกินกว่าจะฝืน ทางตามีน้ำใสรินออกมา “ยายอยากฝากแกวด้วย ถ้าแกวกลับมาช่วยส่งของที่ยายฝากไว้ให้ถึงมือ”

ชายหนุ่มกำมือแน่นด้วยความโกรธ ภาพที่เห็นนั้นชวนสังเวช ทำเอาอกเขาสะท้านไปหมด นี่คือการรักของผู้เป็นยายที่มอบให้หลานคนเดียว แต่ดูเหมือนหลานคนนั้นไม่เคยเห็นค่า เพราะตั้งแต่กลับจากเมืองนอกกลายเป็นดาราโด่งดังคับฟ้าก็ไม่เหลียวแลยายที่เคยป้อนข้าวป้อนน้ำเมื่อวัยเยาว์อีกเลย แต่เพราะความสงสารทำให้ต้องกล่าวรับปากเพื่อให้คนป่วยสบายใจ

“ยายพักนะครับ เดี่ยวผมจะไปเร่งให้เธอมาหายายเอง”

“อย่าเลย อย่าไปรบกวน ปล่อยให้เขามีชีวิตของเขา”

คำกล่าวนั้นทำให้ขอบตาของเขาร้อนผ่าว แม้อาจเป็นโอกาสสุดท้ายที่จะได้เจอหน้า แต่ยายขวัญก็ปฏิเสธด้วยเกรงว่าจะรบกวนนักแสดงสาวในที่สุดเขาก็ต้องเสียน้ำตาถูกชายให้แก่ความรักอันบริสุทธิ์ ความรักที่ผู้หญิงคนนั้นมองข้ามและไม่เคยเห็นคุณค่า ซึ่งเขาก็ได้แต่ภาวนาให้สักวันหนึ่งชีวิตของเธอกลับคืนสู่สามัญ แล้วเธอจะได้เห็นว่าบนฟ้านั้นคือสิ่งจอมปลอม

๑

เสียงย่ำรองเท้าส้นสูงที่ดังไกลเข้ามาทำให้ดวงหน้าหวานละมุนที่ฉาบด้วยเครื่องสำอางบางเบาเผยขึ้นมองอย่างไม่พอใจนัก พื้นที่เพิงดูเสร็จบัดนี้มีรอยเประอะเปื้อนเต็มไปหมด รู้ดีว่าคนก่อเรื่องตั้งใจกลั่นแกล้ง ความไม่พอใจจึงฉายชัดในดวงตากุ้งาม

คนทำไม่สะทกสะท้าน จ้องกลับด้วยท่าทางเอาเรื่อง ถามด้วยน้ำเสียงหัวนจัต “มองอะไร”

หญิงสาวผู้อยู่ก่อนเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดให้เข้าที่ ก่อนจะเดินมาประจันหน้ากับผู้เป็นแขก มองกลับไปตรงๆ แต่ยังคงให้เกียรติ “คุณหญิงสวมรองเท้าเข้ามาในบ้านทำไมคะ”

“ก็มันบ้านคู่มั่นของฉัน ฉันจะทำอะไรก็ได้” อีกฝ่ายตอบกลับอย่างไม่แยแส หนำซ้ำยังเดินไปเดินมาก่อให้เกิดรอยยิ่งกว่าเดิม ดวงหน้าประดับรอยยิ้มอย่างผู้ที่เหนือกว่าหลายขุม

“หยุดนะคะ” คนที่เพิงทำความสะอาดบ้านเสร็จร้องห้าม

“ไม่หยุด” นอกจากปากจะประกาศแล้ว ยังย่ำเท้าไปจนกินพื้นที่

บริเวณกว้าง และหยุดลงเมื่อเดินมาถึงถังใส่น้ำ

สายตาประสานกัน ผู้ที่เพิ่งทำความสะอาดเสร็จจู้ทันที่ว่าอีกฝ่ายจะทำอะไร แต่สิ่งเดียวที่ทำได้ในตอนนี้คือร้องห้าม

“อย่า...”

ทว่ายังไม่ทันขาดคำ ถังน้ำใบนั้นก็ล้นลงและกลิ้งอย่างไม่เป็นท่า น้ำสปริงเปื้อกพื้นพรมพื้นกระเบื้องจนเปรอะไปด้วยกัน

คู่กรณียิ้มแฉ่งเย้ยหยัน กล่าวคำให้ชวนเจ็บใจ

“มีสิทธิ์อะไรมาห้ามฉัน นี่มันบ้านคู่หมั้นของฉันนะ นางบำเรออย่างแกมีสิทธิ์อะไร เอ้า...ม้วยีนทำอะไรอยู่ รีบไปหาผ้ามาเช็ดสิ!”

วาทะดูหมิ่นนั้นสร้างความโกรธเคืองให้คนที่ถูกกล่าวหา กำมือแน่นพยายามสะกดกลืนความโกรธเพื่อไม่ให้เกิดการวิวาท เพราะไม่อยากให้คนกลางซึ่งก็คือเจ้าของบ้านหลังนี้เดือดร้อน แต่การนิ่งเฉยนั้นคงไม่ใช่ทางออกที่ดี

“ดิฉันกับคุณชายฉายฉานไม่ได้เป็นอย่างที่คุณว่า”

“พวกหลักกินขโมยกินก็พูดจาวงนี้ทุกคน โกหก! หน้าด้านเหมือนแม่แก่ไม่มีผิด นางลิเกชั้นต่ำ อ่อยผู้ชายไม่เลือก คงหวังสินะว่าพี่ชายฉายจะจริงจังกับแก คอยดูเถอะ วันหน้าเขาจะเฉดหัวแกทิ้งเหมือนที่คุณพ่อเฉดหัวแม่แก่กลับโรงลิเกไปนั่นละ”

ถ้อยคำเหล่านั้นเหมือนสาदनํ้ามันลงในกองไฟ ยิ่งเพิ่มเพลิงโตะสะดวงตาเป็นประกายวาววับอย่างน่ากลัว

“คุณหญิงก้อย หยุดก้าวร้าวดิฉันกับแม่ของดิฉันเดี๋ยวนี้”

“ไม่หยุด เพราะมันเป็นเรื่องจริง แกคงหวังสินะว่าการมาอยู่กับพี่ชายฉานจะทำให้แกสูงชันมาได้ ยิ่งไงแกก็หนีกำแพงตัวเองไม่ได้ นางลิเกชั้นต่ำ”

ความอดทนของหญิงสาวขาดสะบั้นลงทันที และก่อนที่ใครจะคาดคิด เสียงเผียะดังขึ้นตามด้วยใบหน้าของคนเพิ่งสาธิตวาจาอันร้ายกาจ

ใส่สะบัดหันไปอีกทางท่ามกลางแหวดตาดกตะลึงของทุกคน

“คัต!”

กิริณา แก้วกังสดาล ชะงักทันที ก็มอมองมือตัวเองอย่างตื่นตะลึง ก่อนที่จะหันไปมองหน้านางร้ายป้ายแดงที่บัดนี้แก้มข้างซ้ายมีรอยแดงครบทั้งห้านิ้ว เพราะอินจัดในบทบาทจนเปลือยแสดงเกินกว่าที่ตกลงกันเอาไว้ คือ จะให้เห็นการตบครั้งนี้โดยการใช้นวมกลองเข้าช่วย แต่กลายเป็นการตบจริง ซึ่งมันเป็นสิ่งที่เธอไม่ได้ตั้งใจแม้แต่คนเดียว

นางเอกสาวหันไปมองทางโต๊ะผู้กำกับ อุดกังวลไม่ได้ที่พลั้งมือเพราะขาดสติ เห็นทีคราวนี้อาจเกิดเรื่องใหญ่...แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น สิ่งที่ได้รับกลับมาคือรอยยิ้มพึงพอใจและนิ้วโป้งที่เป็นสัญลักษณ์บอกว่าเธอยอดเยี่ยม

กิริณาถอนหายใจอย่างโล่งอก...เมื่อผู้กำกับพอใจ นักแสดงใหม่คนนี้ก็ไม่มีสิทธิ์พูดอะไรอีก ความกังวลใจจึงจางหายไปทันที

“ไม่เป็นไรใช่ไหม” วิทยุสาวกล่าวถามนักแสดงหน้าใหม่ลั่นๆ ไม่มีคำขอโทษที่ทำให้อีกฝ่ายเจ็บตัวเพราะนี่คืองาน ยิ่งทุกอย่างออกมาสมจริงเท่าไร ยิ่งเป็นผลดีต่อละครมากเท่านั้น

“ไม่เป็นไรค่ะ” นักแสดงสาวดาวรุ่งกล่าวตอบ ก็มหัน้ำจืดช้อนน้ำตา

ได้ยินแล้วกิริณาก็ไม่สนใจอีก เพราะเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้เสมอนี่นับว่ายังน้อย สมัยที่เธอเข้าวงการใหม่ๆ ถูกกระทำมากกว่านี้เป็นร้อยเท่า มีตั้งแต่แย่งเสื้อผ้า แย่งช่างแต่งหน้า ถูกกลั่นแกล้งให้มารองเข้าฉากตั้งแต่เช้าจนเย็นแล้วถ่ายทำแค่สิบนาที หรือแม้กระทั่งเกล้งกดน้ำจนเธอเกือบตาย เพราะนักแสดงคนนั้นกลัวว่าเธอจะได้บทที่เด่นกว่าในละครเรื่องต่อไป...ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นล้วนสมชื่อวงการมายา

กิริณาก้าวเดินไปจนถึงโต๊ะที่วางมอเตอร์ขนาดเล็ก จากที่เพิ่งถ่ายจบไปคือฉากที่นางเอกเจ้าน้ำตาลุกขึ้นมาเอาคิณางอิจฉาที่กลั่นแกล้งกันมานาน ซึ่งเป็นฉากสำคัญฉากหนึ่ง ที่คิดว่าผู้ชมทางบ้านรอคอยอยู่

“แกรนด์แสดงได้อินมาก ฉากนี้ต้องเป็นทอล์กออฟเดอะทาว์นแน่ๆ”

คำชมของผู้กำกับทำให้เธอยิ้มหน้าบาน แต่อย่างไรก็ตาม ต้องรู้จักถ่อมตนจะได้ดูน่ารักน่าเอ็นดู “ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ แกรนด์ก็แสดงไปตามบท”

“แต่อินเนอร์ขั้นเทพเลยนะ ทั้งสีหน้าแววตาตอนที่โดนตำว่าเป็นนางลิเกชั้นต่ำ แกรนด์แกล้งโกรธได้เหมือนมาก พี่ชนลุกเลย กลัวว่าน้องโรสจะถูกบีบคอ ยังบอกให้อัปเดตเตรียมถึงน้ำเอาไว้ เพื่อตบกันรุนแรง” กล่าวจบผู้กำกับก็หัวเราะร่ากับเป็นเรื่องน่าขบขัน

ทว่าก็รณกลับขำไม่ออก ที่ทำได้คือฝืนยิ้มให้อีกฝ่ายเพื่อกลบเกลื่อนพิรุณ...ความจริงแล้วนั้นไม่ใช่การแสดง ไม่ใช่การแกล้งโกรธ แต่เธอโมโหจริงๆ นึกแล้วก็พาลไปถึงคนเขียนบทที่บังเอิญเขียนประโยคระทบใจเธอเข้าอย่างจัง แต่สุดท้ายก็ต้องปล่อยผ่าน เพราะหากไววายอะไรออกมา สิ่งที่ซ่อนเร้นเอาไว้อาจถูกขุดคุ้ยแล้วที่ยืนตรงนี้อาจสิ้นคลอน

กว่าสิบปีที่อยู่ในวงการนี้ได้มันไม่ง่ายเลย เธอต้องอดทน ต้องมานะ ต้องฝึกฝนเพื่อให้ได้ยืนอยู่บนจุดสูงสุด บนจุดที่ถูกเรียกว่าซูเปอร์สตาร์ ดังนั้นไม่ว่าอะไรก็จะพรากรมันไปจากเธอไม่ได้โดยเด็ดขาด

“เดี๋ยวฉากสุดท้ายแล้ว น้องแกรนด์ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าได้ น่าจะใช้เวลาราวๆ ชั่วโมงหนึ่ง เพราะเป็นฉากใหญ่”

ผู้กำกับกล่าวกลายๆ ให้เธอไปพัก ซึ่งก็รณเองก็รอเวลานี้อยู่เหมือนกัน เธออยากอยู่เงียบๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ไม่ให้วุ่นวายฟุ้งซ่านอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้

“ได้ค่ะ จ๊นแกรนด์เข้าไปเปลี่ยนชุดรอนะคะ” ก็รณบอกกล่าวแล้วยิ้มหวาน ก่อนจะก้าวเข้าไปในห้องแต่งตัวอย่างเรีงร่า เธอตั้งใจจะงานวันนี้ให้เร็วที่สุด เพราะนั่นหมายถึงจะได้พักผ่อนมากขึ้นด้วย

ก็รณนอนเอกเขนกอย่างสบายอารมณ์ในห้องแต่งตัวที่แยกเป็นสัดส่วนเพื่อรอเข้าฉากต่อไป ความโด่งดังทำให้ใครต่างพะเน้าพะนอเอาใจ

เธอเหนือกว่านักแสดงและทีมงานคนอื่นในกองอย่างชัดเจน แม้แต่พระเอกของเรื่องก็ยังไม่ได้รับสิทธิพิเศษเท่าเธอ

นอกจากความสะดวกสบายแล้ว ยังเป็นความภาคภูมิใจ ไม่ใช่ใช้ใครที่ไหนจะได้ในสิ่งที่เธอได้

วงหน้าสวยรูปไข่ถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอย่างประณีตงดงาม เมื่อแยมยิ้มก็ยิ่งเพิ่มเสน่ห์ชวนมอง ผมยาวถึงกลางหลังถูกช่างทำผมฝีมือดีที่สุดในวงการขมวดม้วนเป็นก้อนหอย เผยลำคอระหงและเนินอกอímที่ห่อหุ้มด้วยเกาะอกสีแดงสดตัดฉับกับกระโปรงยาวสีทอง ซึ่งเป็นเสื้อผ้าที่ดูข้ดตาที่สุด แต่แปลกตรงที่เมื่อมันอยู่บนตัวเธอลับลงตัวและดูเก๋ไก๋อย่าบอกใคร

นั่นเป็นเพราะเธอไม่ใช่คนธรรมดา แต่เป็นนางฟ้าต่างหาก...นางฟ้าของเมืองไทย ใครๆ ก็เรียกเธออย่างนั้น

ไม่มีใครไม่รู้จัก กิรณา แก้วกังสตาล นางเอกสาวชื่อก้องฟ้า ครองตำแหน่งพรินเซสเตอร์ไรเซนาเกือบสามสิบชนิดในเวลานี้ ดวงตาสวยข้้มองเงาตัวเองในกระจกอย่างภาคภูมิใจ ชาติที่แล้วเธอทำบุญด้วยอะไร ชาตินี้ถึงได้เพอร์เฟกต์ครบสูตร

แล้วความสุนทรีย์ในอารมณ์ก็หยุดลงเมื่อใครบางคนเดินเข้ามา ซึ่งก็คือนักแสดงอีกคนที่เพิ่งแจ้งเกิดได้ไม่นาน กิรณาทันไปมองอย่างไม่ค่อยพอใจนักที่ถูกรุกไล่สถานที่ส่วนตัว แต่อีกฝ่ายบอกจุดประสงค์ก่อน อารมณ์ร้อนๆ จึงคลายลง

“เนตรเอาน้ำมาให้ค่ะ”

กิรณาขยาดูน้ำดื่มในมือของนักแสดงน้องใหม่ ซึ่งก็เห็นว่าเป็นน้ำแร่ยี่ห้อดังที่เธอดื่มอยู่เป็นประจำ จึงรับมาและพอเดาได้ว่าน้ำแร่นี้มาจากไหน

“ผู้กำกับให้เอามาให้ละสิ ขอบใจนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” เนตรดาราตอบพลางยิ้มสดใสอย่างเป็นธรรมชาติ และรอยยิ้มนั้นก็สร้างเสน่ห์ให้เจ้าตัวอยู่ไม่น้อย

กิริณาเปิดฝาชวดน้ำแล้วยกชวดขึ้นดื่ม ตามทฤษฎีแล้วเธอต้องดื่มน้ำทุกชั่วโมงและไม่ต่ำกว่าวันละสองลิตรเพื่อผิวพรรณที่สดใส แต่เมื่อเธอดื่มเสร็จ นักแสดงหน้าใหม่ก็ยังไม่มีที่ท่าว่าจะจากไปจึงเกิดความสงสัย

“มีอะไรหรือเปล่า”

“คือเนตรสงสัยค่ะว่าทำไมพี่แกรนถึงดื่มน้ำขึ้นดู”

เมื่อได้ยินคำถามอย่างนั้น กิริณาจึงยกชวดน้ำขึ้นดู ความจริงน้ำแร่ชวดนี้ก็เหมือนน้ำดื่มทั่วไป แต่ติดโลโก้ตรงชวดที่ดีไซน์อย่างหรูหรา ราคาจึงแพงกว่าน้ำธรรมดาเป็นร้อยเท่า แต่ราคานี้สำหรับซูเปอร์สตาร์อย่างเธอช่างจับจ้อยเหลือเกิน

“เค้าว่ามันบำรุงผิวพรรณ กินแล้วเปล่งปลั่งมีออร่า”

“อ้อ...อย่างนั้นหรอคะ”

“อยากลองดูไหมล่ะ ในรอมมีหลายชวด แบ่งไปได้นะ” กิริณากล่าวอย่างใจดี รู้สึกเอ็นดูนักแสดงหน้าใหม่คนนี้อยู่ไม่น้อย เพราะที่ผ่านมานะตรดาราก็แสดงตัวเป็นนักแสดงรุ่นน้องที่น่ารัก รู้จักเคารพและมีน้ำใจ ดังนั้นหากจะตอบแทนบ้างก็คงไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร

“เนตรเกรงใจค่ะ ได้ข่าวว่าแพงมาก”

กิริณาหัวเราะเสียงใส “ไปเอาเถอะ ลองกินดูแล้วจะติดใจ”

เมื่ออีกฝ่ายจะยื่นคะยอเช่นนั้น เนตรดาราก็ไม่ปฏิเสธอีก ยินยอมรับน้ำใจจากนักแสดงรุ่นพี่แต่โดยดี “ถ้าอย่างนั้นเนตรไม่เกรงใจแล้วนะคะขอบคุณพี่แกรนดีมากค่ะที่แนะนำ”

“ไม่เป็นไรหรอก ดารารายเราเรื่องความสุขความงามเป็นสิ่งสำคัญ ต้องบำรุงแล้วก็ดูแลตัวเองให้มากๆ เพราะเราขายรูปร่างหน้าตา แต่อย่าลืมฝึกฝนเพราะความสามารถก็สำคัญ”

“ขอบคุณพี่แกรนดีอีกครั้งนี้คะ เดี่ยวเนตรจะไปเอาลัทธิชวด จั๊นเนตรไม่กวนพี่แกรนแล้วดีกว่า ขอตัวก่อนนะคะ”

“อืม” กิริณาพิมพ์ารับรู้ก่อนจะหันไปหยิบลิปติกมาเติมเรียวปาก

อีกครั้งหลังจากที่มันลบบางส่วนขณะดื่มน้ำ แต่ยังไม่ทันที่เนตรดารายจะออกจากห้องไปได้ยินเสียงผีเท้าซอยถึงดังโกล้งเข้ามา ไม่ต้องสงสัยหน้าขึ้นมองก็รู้ว่ามีใคร เพราะเท้าหนักๆ อย่างนี้ในกองถ่ายมีแค่คนเดียว

สาวประเภตสองร่างอวบอัดซึ่งทำหน้าที่ผู้จัดการส่วนตัววิ่งเข้ามาสีหน้าแตกตื่น ซึ่งนางเอกสาวดาวเด่นเห็นแล้วก็ได้ตื่นเต้นตามนัก เพราะกิริยาอย่างนี้มิให้เห็นเป็นรายชั่วโมง ก็จินตนาการเพื่อบอกฟังว่าคราวนี้เรื่องอะไร

“น้องแกรนด์ น้องแกรนด์ขา ยายกุหลาบเฝ้ากำลังให้สัมภาษณ์สื่อละ บอกว่าน้องแกรนด์กลั่นแกล้ง ร้องห่มร้องไห้จะเป็นจะตายอยู่ข้างนอกโน่น”

ก็จินตนาการจินตนาการภาพออก จึงถอนหายใจเบาๆ นึกแล้วเชื่อว่าอีกฝ่ายต้องทำเช่นนี้ แวดตาของนางร้ายหน้าใหม่ไม่มีคำว่าเชื่อตรงปากนั้นก็พร้อมจะใส่สติไปตลอดเวลา แต่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอถูกเพื่อนนักแสดงด้วยกันทำอย่างนี้ หนักหนากว่านี้ก็เคยเผชิญมาแล้ว ซึ่งทุกครั้งเธอก็ผ่านพ้นมาได้ด้วยดี คิดว่าครั้งนี้ก็เช่นกัน

“แล้วยังไงคะ” นักแสดงสาวยังคงถามด้วยน้ำเสียงขบถ จ้องเข้าไปในกระจกทำไมจะพริบ พินิจหาทุกรอยตำหนิจะได้แก้ไขทันทีหากมีหลุดรอดสายตา

“เราต้องแถลงข่าวเรื่องนี้นะคะ ไม่งั้นชื่อเสียงของน้องแกรนด์อาจเสียหาย ที่ผิดคิดเมื่อก็เห็นกันทั้งกอง คนมันจะเอาไปเมาท์กันได้ว่าน้องแกรนด์อิจฉาเด็กก็เลยสกดดาวรุ่ง”

“ไม่แถลงค่ะ ไม่จำเป็นสักนิด” ก็จินตนาการเสกแม่จะรู้ว่าสิ่งที่ผู้จัดการส่วนตัวกล่าวนั้นค่อนข้างเป็นไปได้

“ทำไมคะน้องแกรนด์ อย่างนี้เราก็ถูกโจมตีฝ่ายเดียวสิ”

“พี่นั่นมิมองไม่ออกหรือคะว่าเป็นแผนของแม่นั้น ถ้าเราจัดแถลงข่าวก็เหมือนส่งเสริมให้เจ้าหล่อนดัง อีกอย่าง...เห็นไหมคะว่าผู้กำกับก็ไม่ว่าสักคำ ออกจะชอบด้วยซ้ำเพราะว่านี่คือแกรนด์ ก็จินตนาการนางเอกที่ดังที่สุดใน

เวลานี้ ไม่ว่าแกรนด์ทำอะไรก็ไม่มีความผิด” ถ้อยคำที่กล่าวเต็มไปด้วยความมั่นใจจนเกือบหยิ่งผยอง เธอรู้ดีว่าในกองถ่ายละครกองนี้ไม่มีใครสำคัญเท่าเธออีกแล้ว เรื่องนี้รอคิวเธอเกือบสองปี ดังนั้นหากต้องการอะไรก็คงไม่มีใครกล้าขัดแม้แต่ผู้จัดละครก็ตาม

“แต่ปล่อยไว้น้องแกรนด์จะเสียหายนะคะ แหม...ช่วงนี้ก็มีแต่ข่าวไม่ค่อยดี” ประโยคท้ายๆ ของผู้จัดการส่วนตัวนั้นเบาจนแทบไม่ได้ยิน เพราะกลัวอีกฝ่ายอาละวาด

กิริยาพ่นลมหายใจออกมาอย่างเบือหน่าย...ถูกแล้ว ตลอดทั้งปีนี้มีข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ไม่เว้นแต่ละวัน ตั้งแต่เรื่องเล็กรายละเอียดเก็บสู่ขจรจัดมาเลี้ยงแล้วถูกกล่าวหาว่าสร้างภาพ จนถึงเรื่องใหญ่อย่างเป็นทางการที่ทำให้ครอบครัวชาวบ้านแตกแยก ซึ่งล้วนไม่จริงทั้งนั้น หากต้องมานั่งแถลงข่าวกันทุกเรื่องคงไม่ต้องทำมาหากินอะไร “อย่าไปสนใจเลยคะ มาสนใจละครเรื่องใหม่ดีกว่า ได้ข่าวว่าคุณชานน့်ติดต่อมา”

เมื่อถูกถามถึงงานใหม่ ผู้จัดการส่วนตัวสาวประเภทสองก็กลืนใจไปหยิบบทละครที่เพิ่งได้รับการติดต่อมาสดๆ ร้อนๆ จากในกระเป๋าแล้วยื่นให้นางเอกสาว เพราะหากกิริยารับ นั่นก็หมายความว่าเธอจะได้รับเงินเพิ่มตามสัญญาที่ได้ว่าจ้างกันเอาไว้ ซึ่งเป็นเงินจำนวนไม่น้อยเลยทีเดียว

“นี่เลยคะน้องแกรนด์ เรื่องใหม่ชื่อเรื่องรัก...หลงโรงคะ เรื่องนี้ได้ข่าวว่าเซ็นสัญญากับทางประเทศจีน ฮองกง และได้หัวล้านะคะว่าจะซื้อลิขสิทธิ์ไปออนแอร์ แล้วคราวนี้นะคะ เชื่อเถอะว่าจะต้องไปดั่งในสามประเทศนี้แน่ๆ เพราะพระเอกคือคุณตุ๊ก เจษต์”

กิริยาไม่สนใจนักว่าจะแสดงคู่กับใคร เพราะตอนนี้เธอดังได้ด้วยตัวเอง แต่อยากรู้เนื้อหามากกว่า เพราะจะได้รู้ว่าต้องเตรียมอะไรเพิ่มเติมเพื่อสวมบทบาทให้เป็นตัวละครตัวนั้นอย่างสมจริงที่สุด

“เรื่องเกี่ยวกับอะไรคะ”

“รัก...หลงโรงก็ลีเกนะสิคะ พี่อ่านพลอตคร่าวๆ แล้วก็น่าสนใจ

เชื่อว่าต้องดั่งนั้นๆ ค่ะ นางเอกมีอาชีพเป็นนางเอกลิเกค่ะ ลู้ชีวิต ส่วนพระเอกเป็นราชินิกุลค่ะ ประมาณหม่อมราชวงศ์ เห็นนางเอกแล้วหลงรัก แต่นางเอกนี่แนวหยิ่งในศักดิ์ศรี ไม่ยอมคบค้าสมาคมกับคนรวย กลัวทางครอบครัวของพระเอกดูถูก พระเอกก็เลยต้องปลอมตัวเข้าไปอยู่ในคณะแล้วก็หลงรักกัน แค่นี้เรื่องย่อพีก็รู้สึกว่ามันฟินจนบอกไม่ถูกแล้ว”

หนุ่มนี้มีสีหน้าเคลิ้มฝัน แต่แล้วก็ฝันค้างเมื่อนักแสดงสาวกล่าวถึงการตัดสินใจเกี่ยวกับงานชิ้นนี้

“แกรนด์แคนเชิลงานนี้ค่ะ”

“อะ...อะไรวะคะ”

“แกรนด์แคนเชิล” นางเอกสาวย้ำคำเดิม แวดตาจริงจังอย่างที่ไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก

“ทำไมล่ะคะ ทำไมถึงแคนเชิล โอกาสทองเชียวนะ” หนุ่มนิ่มโอดครวญด้วยความเสียดาย

“แกรนด์เกลียดลิเก” ก็รวมโพล่งอย่างทึ่งรู้สึก แต่แล้วก็ต้องรีบเปลี่ยนคำพูดเมื่อเห็นสีหน้าประหลาดของผู้จัดการส่วนตัวที่ไม่รู้ประวัติที่แท้จริงของเธอ “หมายถึงแกรนด์แสดงเป็นลูกลิเกเรื่องนี้แล้ว จะให้ไปแสดงเป็นนางเอกลิเกเรื่องโน้นอีก คนดูเขาจะติตภาพแล้วก็จะเบื่อกันนะสิ”

“แต่คุณชานนท์บอกว่าน้องแกรนด์ร้องลิเกคล่อง เลยเหมาะกับบท”

ทุกคนชื่นชมเธอในเรื่องนี้เพราะคิดว่ามันคือพรสวรรค์ ซึ่งความจริงแล้วไม่ใช่ มันเป็นทักษะ แต่จะให้ใครรู้เรื่องนี้ไม่ได้ และหารับละครที่ทางชานนท์เสนอมา บางทีอาจทำให้ความแตก เธอจึงควรเลี้ยงตั้งแต่ต้น

“ไม่รู้ล่ะ แกรนด์ไม่อยากเล่นเรื่องนี้ แต่อยากเล่นอีกเรื่อง”

“ไพรินภูมิศนะหรือคะ”

“ค่ะ พี่หนุ่มนิ่มบอกคุณชานนท์ไปแบบนั้นก็แล้วกัน” ก็รวมตัดบทอย่างเอาแต่ใจ อย่างไม่เสียฝ่ายโน้นจะต้องเกรงใจและยอมมอบบทอีกเรื่องให้

“แต่เรื่องนั้นเขาวางคุณพีชเอาไว้แหละคะ” หนุ่มนิ่มค้านด้วยรู้จากสาย

วงในว่าละครเรื่องนี้นางตัวนางเอกชื่อดังอีกคนหนึ่งเอาไว้

กิริณาคุ่นคิดถึงเจ้าของชื่อนั้น...พีชหรือพีชญาคือนางเอกร่วมช่องอีกคนหนึ่งที่กำลังมาแรงในปัจจุบันนี้ ผลงานของนักแสดงสาวเป็นที่จับตามอง แต่กระนั้นกิริณายังมั่นใจว่าหากให้เทียบกันอีกฝ่ายก็ยังไม่สู้เธอไม่ได้ และความมั่นใจในตัวเองที่สูงปรี๊ดทำให้เธอไม่สนใจเรื่องนี้เลยสักนิดเดียว

“แกรนด์ได้สนว่าเขาจะวางใครเอาไว้ แต่ถ้าจะให้แกรนด์เล่นต้องไพร่หมิตเรื่องเดียวเท่านั้น” ซูเปอร์สตาร์สาวยื่นคำขาด ยื่นหน้าที่อันน่าปวดหัวให้ผู้จัดการส่วนตัวไป และคาดหวังว่าจะได้รับการตอบรับให้แสดงละครเรื่องนี้เป็นเรื่องต่อไป

“เอาเป็นว่าพีจะลองติดต่อดูนะค่ะ” แม้จะลำบากใจแต่หนุ่มนิ่มก็จำต้องรับคำ เพราะมันเป็นโอกาสมีรายได้

กิริณายิ้มกว้าง ภูมิใจคำตอบที่ได้รับและคาดการณ์ไว้แล้วล่วงหน้า

“ต้องอย่างนี้สิคะพี่หนุ่มนิ่ม เชื่อเถอะว่าสำเร็จ นี่ใครกันคะ แกรนด์กิริณา นางเอกสาวที่ใครๆ ก็อยากร่วมงานด้วย... ว่าแต่วันนี้อาดาไปไหนคะไม่เห็นหน้าคำตาเลย” เมื่อตกลงเรื่องงานเรียบร้อยแล้ว กิริณาจึงถามถึงญาติคนเดียวที่มีอยู่ และมีหน้าที่ดูแลเธอทุกๆ เรื่อง แต่วันนี้กลับหายตัวไปเท่าที่สังเกต น่าจะหายไปตั้งแต่เธอเริ่มถ่ายฉากแรกเมื่อตอนสายของวันนี้

“อ้อ ไปหาทำนบวรฤทธิ์ค่ะ น่าจะเรื่องธุรกิจที่ทำอยู่นั่นละ”

กิริณาน้ำมู้อย่างไม่ชอบใจนัก ดารกาครออยู่กับเธอตลอดเวลา เพราะเป็นคนดูแลเรื่องสัญญาค่าตัว เมื่อหายไปอย่างนี้เธอก็ต้องจัดการเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ชอบเลยสักนิด ครั้งหนึ่งเคยตั้งค่าตัวไปมั่วๆ เมื่อดารกากลับมาเธอก็ถูกต่อว่ายับเยินเพราะทำรายได้ตัวเองหายไปเป็นแสน แต่ความไม่พอใจทั้งหมดไม่อาจเทียบเท่ากับที่เธอไม่ชอบให้ดารกาไปยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้น

“ไปหากันอีกแล้ว แกรนด์ไม่ชอบให้อาดาคบค้าสมาคมกับคนอย่างนั้นเลย นักข่าวชอบเหมารื้อยเลยว้าอิตาบ้ากามคนนั้นกับอาดาทำอะไรกัน

แล้วก็ลามมาถึงแกรนด์”

“แต่ท่านก็เอ็นดูน้องแกรนด์มากนะคะ ความจริงน้องแกรนด์ก็น่าจะรับไมตรีท่านบ้าง อย่างแหวนเพชรที่ท่านส่งมาให้เมื่อวานพี่ก็ว่ามันสวยมากนะคะ” นุ่มนึ่งกล่าวถึงของกำนัลเลอค่าที่นักการเมืองท้องถิ่นผู้ทรงอิทธิพลมักส่งมาเป็นประจำ และทุกครั้งก็รณไม่รับพร้อมกับส่งคืน ทว่าของสิ่งนั้นกลับไม่ถึงมือผู้รับ ตกหล่นกลางทางด้วยดารกาเป็นผู้เก็บเอาไว้ทุกชิ้น จึงเสียดายแทนนางเอกสาว

“ไม่เห็นอยากได้ แกรนด์มีปัญญาหาเอง ยิ่งถ้ารับ ทางนั้นจะได้ใจหาว่าเราคิดอะไรด้วย อี! ใครจะไปคิดลง แก่คราวพ่ออย่างนั้น”

นุ่มนึ่งทั้งสงสารและสมเพชเมื่อได้ยินคำกล่าวของนักแสดงสาว ออกมาบอกเหลือเกินว่าแม้ภริยาจะไม่แสดงท่าทีอะไรออกมา แต่ดารกาก็ทำหน้าที่แทนแล้วจนแทบจะเรียกได้ว่าใส่พานถวาย เพียงแต่ไม่ได้บอกให้รู้เท่านั้น หากพูดออกไปแล้วแผนของดารกาแตกแล้วภริยาก็จะเดือดร้อน ก็คงจะเป็นตน จึงนิ่งเฉยเสียและตัดบทออกไปทำงานอย่างอื่นเพื่อหารายได้ให้ตัวเอง

“งั้นเดี๋ยวพี่ลองติดต่อคุณชานนท์ดูนะคะ ถ้าเขาโอเคพี่จะได้จัดคิว”

“ค่ะ แต่ถ้าอาตากลั้บมาก็บอกให้มาหาแกรนด์ด้วยนะคะ”

“ได้ค่ะ” นุ่มนึ่งรับคำและไปทำหน้าที่ของตัวเองทันที

เมื่อผู้จัดการส่วนตัวจากไป ภริยาก็หันมามองกระจกต่อ ฉากต่อไปเป็นฉากเปิดตัวนางเอกตอนต้นรำ ซึ่งเป็นฉากสำคัญอีกฉากหนึ่งของเรื่อง เป้าหมายของเธอไม่ใช่เพียงให้พระเอกในเรื่องตะลึงตามบทเท่านั้น เธอต้องการให้คนทั้งประเทศที่ได้ดูฉากนี้พูดเป็นคำเดียวกันว่าเธอสวยไม่มีที่ติ

ความคิดของหญิงสาวซังกะเมื่อมีกลิ่นบางอย่างเตะจมูก...กลิ่นคุ้นเคยแสนเย้ายวน อาจเป็นเพราะตั้งแต่เช้าเธอยังไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอันตกถึงท้อง ด้วยหน้าที่การงานทำให้การดูแลรูปร่างเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้นพลังงานที่กินเข้าไปจึงต้องจำกัดให้น้อยกว่าคนอื่น เพื่อคงสภาพหุ่นผอม

เปรี้ยวตามแบบนิยมเอาไว้

เพราะหิวจนท้องร้องทำให้นักแสดงสาวเปิดประตูออกไปและเดินตามกลิ่น แล้วพบว่ากลิ่นหอมยวนใจนั้นมาจากโต๊ะอาหารของทีมงานผู้ทำหน้าที่เบื้องหลัง ทุกคนกำลังทำงานอยู่ ทั้งอาหารที่ยังเต็มจานไม่มีร่องรอยว่าถูกแตะต้องแล้วแม้แต่นิดเดียวไว้

ความอยากกินทำให้เธอน้ำลายสอ หากจะขอกินสักคำคงไม่มีใครรู้ นักแสดงสาวจึงมองซ้ายมองขวา เมื่อเห็นว่าปลอดภัยจึงหยิบช้อนขึ้นมาเตรียมตักอาหารตรงหน้าเข้าปาก ทว่ายังไม่ได้ทำอย่างที่ใจคิด ใครบางคนก็โผล่มาเสียก่อน จึงต้องรีบวางช้อนลงอย่างแสนเสียดาย

“คุณแกรนด์ มาทำอะไรตรงนี้คะ”

เพราะโพรไฟล์ที่สร้างขึ้นใหม่นั้นคือหญิงสาวที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณลักษณะและคุณวุฒิ ถูกเลี้ยงดูและเติบโตที่สหรัฐอเมริกา พ่อแม่มีการศึกษาระดับปริญญาเอก แต่ด้วยใจรักการแสดงจึงกลับมาลงหลักปักฐานที่ประเทศไทยโดยมีอาสาวเป็นผู้ดูแล ซึ่งก็ทำให้เธอต้องใช้ชีวิตอย่างหรูหรา อาหารตรงหน้าคือสิ่งที่ต้องห้ามอย่างเด็ดขาด

“มันเหม็น ก็เลยมาดูว่าอะไร” กิรณาตอบ ส่งสายตาอาวรณ์เส้นมะละกอกที่เกือบจะเข้าปากเมื่อสักครู่ หากที่ทีมงานคนนั้นไม่โผล่หน้ามาเสียก่อน

ทีมงานคนนั้นหน้าเจื่อนทันที “ตายจริง พี่ต้องขอโทษด้วยนะคะที่น้องคนอื่นเอาส้มตำปูปลาร้ามาไว้ที่นี่ เดี่ยวพี่จะเอาไปไกลๆ เลยคะ น้องแกรนด์จะได้ไม่เหม็น แต่ขอรับรองนะคะว่าอย่าบอกผู้จัด สงสารน้องๆ เขา เดี่ยวจะพากันตักงาน งานยิ่งหายากอยู่ด้วยช่วงนี้”

“เอ่อ...คะ เอาไปเลยคะ” กิรณาตอบรับ ทีมงานคนนั้นคว้าจานส้มตำเดินจากไปทันที ปล่อยให้เธอมองตามจานอาหารตาละห้อยและต้องตัดใจแต่หามายมาดว่าหากมีโอกาสเมื่อไรจะพาดีให้แซบหัวใจเลยทีเดียว

๒

กระท่อมหลังเล็กยกพื้นสูงตั้งโดดเดี่ยวอยู่บนคันนา บริเวณนอกชานปูด้วยไม้กระดานหยาบๆ ขึ้นลูกกรงด้วยล้าไม้ไผ่ ด้านหนึ่งตั้งเครื่องใช้ไฟฟ้าสำหรับดำรงชีพอันได้แก่ หม้อหุงข้าว กระทิกน้ำร้อน ตู้เย็นหลังเล็ก และโทรทัศน์จอมนสำหรับติดตามข่าวสารบ้านเมือง ส่วนอีกด้านคือพื้นที่ว่างซึ่งมีเสื่อกกปูเอาไว้สำหรับใช้งานนอกประสงค์

ชายหนุ่มร่างสูงคนหนึ่งนั่งอยู่กลางเสื่อ แสงตะวันยามเช้าส่องให้เห็นเงาหน้าคมแบบคนไทยแท้ที่มีร่องรอยความกังวล คิ้วเข้มขมวดจนแทบจะชนกัน ดวงตาคมจ้องมองยังสิ่งหนึ่งที่อยู่ในมือ ขณะเดียวกันก็เหยียดริมฝีปากสีสดออกจนเกือบจะเป็นเส้นตรง... กล้องที่อยู่ในมือคือสาเหตุของอารมณ์ขุ่นมัวนี้

กล้องที่มาพร้อมกับภาระหน้าที่ที่เขาเลี่ยงไม่ได้

เพราะไม่ใช่ความลับ และยายขวัญให้เขาเปิดดูตั้งแต่ต้น ตุลาจึงรู้ว่าในนี้คืออะไร ทุกอย่างที่อยู่ในนี้คือของล้ำค่าเท่าชีวิตของยายขวัญ แต่ก็อดคิดไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นอาจเห็นว่ามันไม่สำคัญ... ผู้หญิงอกตัญญู ลืมตัวเมื่อ

โต่งดั่งและทอดทิ้งทุกคนเอาไว้เบื้องหลังโดยไม่ไยดี ไม่คู่ควรกับความรัก
ของยายขวัญแม้แต่นิดเดียว

“พี่ตุลย์”

เสียงเรียกนั้นทำให้ตุลาละสายตาจากกล่องในมือ เมื่อหันไปก็เห็นว
คนเรียกคือซาลีนั่นเอง ท่าทางของซาลิดูร้อร่น ทำให้เขานึกถึงเรื่องที่กังวล
อยู่เพียงเรื่องเดียว นั่นคืออาการป่วยของผู้สูงวัยที่เขาเคารพดูบุญพาราอาจ
แย่งอย่างกะทันหัน จึงรีบมารับ

“ว่าไงซาลี หรือว่ายายเป็นอะไร”

ซาลีส่ายหน้าก่อนเดินมาหุดตัวลงข้างๆ ถอนหายใจออกมาหนึ่งครั้ง
แล้วระบายความกลัดกลุ้มกังวลที่อยู่ในใจออกมา “ผมร้อนใจเรื่องแก้ว
กลัวว่ายายจะรอไม่ไหว แล้วไหนจะกล่องใบนี้อีก ยังไม่รู้ว่าจะเอาไปให้ยังงั้”

“ยังงั้ก็ต้องให้ และต้องส่งให้ถึงมือ” แม้จะหนักใจ แต่ชายหนุ่ม
ก็กล่าวอย่างมุ่งมั่น

“ให้ยังงั้ จะเข้าถึงตัวได้หรือ” อีกฝ่ายถามอย่างกังวล

เรื่องนี้คือปัญหาใหญ่ที่สุด ตั้งแต่รู้ว่ายายขวัญป่วย เขากับซาลี
พยายามติดต่อนางเอกสาว แต่ก็ถูกกีดกันทุกวิถีทางจนไม่อาจเข้าถึงตัวได้
และคนที่กีดกันก็คืออาแท้ๆ ที่พรากเธอไปจากครอบครัวเมื่อสิบปีก่อน ทว่า
อย่างไรก็ตาม จะยอมแพ้ในภารกิจนี้ไม่ได้ ตราบใดที่ยายขวัญยังมีลมหายใจ
ก็ต้องพยายามกันไป

“ไม่รู้สิ คงต้องลองดู เพื่อผู้หญิงคนนั้นจะไม่ใจดำมากนัก และเราคง
ต้องรีบหน่อยเพราะดูเหมือนยายจะเหลือเวลาอีกไม่นาน...” ท้ายประโยค
เสียงแผ่วลง แพทย์บอกว่ายายขวัญเป็นมะเร็งตับระยะสุดท้าย น่าจะอยู่ได้
อีกไม่เกินหนึ่งสัปดาห์...ทุกอย่างล้วนกะทันหัน เนื่องจากยายขวัญเป็นคน
อดทนต่ออาการเจ็บป่วย กว่าทุกคนจะรู้เรื่องก็เกินเยียวยา

“แล้วพี่จะเข้ากรุงเทพฯ อีกเมื่อไหร่”

“วันนี้ละ พี่มีนัดตอนเที่ยง หลังจากเสร็จงานว่าจะเลยไปดูอีกที”

นี่คือการเลี้ยงดวง หลายวันมานี้เขาพยายามติดตามนักแสดงสาวคนนั้นไปทุกหนทุกแห่ง แต่ก็อย่างว่า...ในเมื่อเธอคือดาวบนฟ้า ก็เชื่อว่าจรร่วงลงมาบนดินให้มนุษย์อย่างเขาเสวนาด้วยได้ วันนี้ก็อาจคว้าน้ำเหลวอีกก็เป็นได้

“ให้ผมไปเป็นเพื่อนไหม” ซาลีอาสา

“ไม่ต้องหรอก อยู่ดูแลยายเถอะ”

“งั้นก็ได้ครับ เจ้าประคูน...ขอให้พี่ตุลาทำสำเร็จด้วยเถอะ” ซาลียกมือไหว้ท่วมหัว อยากให้งานนี้สำเร็จก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

ก็คิดว่าเรื่องเป็นพิเศษ การถ่ายละครวันนี้เสร็จสิ้นไปด้วยดี ทุกฉากใช้เวลาไม่นานนักเพราะพระเอกคู่ขวัญนั้นชั่วโมงบินสูง การต่อฉากจึงต่อเนื่อง เข้าถึงอารมณ์ของกันและกัน แม้จะเพิ่งเริ่มถ่ายทำไปได้ราวสามสิบเปอร์เซ็นต์แต่หญิงสาวก็มีความสุขในการร่วมงานกับกองถ่ายเรื่องนี้ ทุกคนให้เกียรติ ดูแล เห็นความสำคัญของเธอ ทุกความคิดเห็นที่เธอเสนอก็มีคนรับฟัง ซึ่งก็ทำให้เธอรู้สึกประดุจเป็นคนสำคัญของทีม

นับว่าเธอก้าวมาได้ไกลจากที่ฝันเอาไว้มาก ทุกอย่างในวันนี้ช่างแตกต่างกับชีวิตในวัยเยาว์อย่างเหลือเกิน ช่วงนั้นเธอเต็มไปด้วยความทุกข์ชีวิตมีแต่ความยากแค้นขัดสนทำให้ไม่มีอะไรทัดเทียมคนอื่น แม้แต่อาหารการกินก็ต้องเก็บเอาตามริมรั้ว เสื้อผ้าก็ไม่เคยมีของใหม่ เวลาไปโรงเรียนทุกครั้งก็มักถูกล้อเรื่องอาชีพของยายผู้เลี้ยงดู ซึ่งเหตุนี้เองที่ทำให้เธอกลายเป็นสิ่งที่ออกแสบใจทุกครั้งที่ได้พบเห็น แต่แปลกที่ช่วงนี้เธอคิดถึงยาย บางครั้งก็ฝันถึงเหตุการณ์ในวัยเยาว์ ซึ่งบางเหตุการณ์ก็ไม่น่าจดจำเลยแม้แต่นิดเดียว

อาการเจ็บแปลบในอกทำให้เธอปฏิเสธอดีตของตัวเอง ชีวิตของเธอต้องก้าวไปข้างหน้า เป็นดาวดวงโตที่โดดเด่น สูงส่งกว่าใครทั้งหมดเพื่อกลบอดีตอันเศร้าหมองให้เลือนหายไป

เมืองานเสร็จก็เลิกกองเร็ว ก็รณอยากกลับไปพักหลังจากตรากตรำทำงานอย่างหนักมาตลอดทั้งสัปดาห์ ลัทธิธรรมอย่างหนึ่งของการเป็นนักแสดงคือน้ำขึ้นต้องรีบตัก เนื่องจากมีคลื่นลูกใหม่ตาหน้าเข้ามาตลอดเวลา พร้อมจะกลืนคลื่นลูกเก่าให้จางหายไป

ขณะเดินออกมาขึ้นรถที่ทางทีมงานจัดเอาไว้ให้สำหรับรับ-ส่งเธอโดยเฉพาะก็ประสบเหตุการณ์อันแสนปกติ นั่นคือการถูกนักข่าวรุมล้อม แสงแฟลชชูวาวเข้าตา ซึ่งก็รณก็ชินแล้วสำหรับการเป็นคนดังมากกว่าสิบปี และที่ชินอีกอย่างคือคำถามระคายหู คำถามไร้ความเกรงใจจากบรรดาผู้ที่ต้องการล้วงลับถึงความเป็นส่วนตัวของคนอื่นเพื่อเอาไปตีแผ่แลกเงินอย่างไม่ละอายแก่ใจ

“จริงหรือเปล่าคะเรื่องที่มีคนบอกว่าน้องแกรนด์ไม่พอใจเรื่องอาหารในกองถ่าย ก็เลยมาลงที่น้องโรส”

“แล้วจริงหรือเปล่าคะที่น้องแกรนด์กลัวว่าน้องโรสจะขึ้นแท่นลูกรักแทนน้องแกรนด์ ก็เลยแอบสั่งสอนเอาไว้ก่อน”

“แล้วละครเรื่องหน้าที่มีข่าวว่าน้องแกรนด์เลือกพระเอกเองจริงหรือเปล่า”

“แล้วเรื่องที่นอกบทนี้เพราะไม่ถูกใจคนเขียนบทใช้ไหมคะ”

นักข่าวยิงคำถามมาไม่หยุด ซึ่งเธอก็รู้ว่าใครเป็นคนปล่อยข่าวนี้ และรู้สึกดีที่ได้ตบหน้านางอิจฉาช่างเมาท์ไปจริงๆ หากมีโอกาสคราวหน้าจะจัดชุดใหญ่ให้ลัทธิชุด แต่ตอนนี้ต้องจัดการสิ่งตรงหน้าก่อน

“ไม่จริงค่ะ” เธอตอบเสียงห้วนทั้งที่รู้ว่าคงไม่มีใครฟัง

“แต่แหล่งข่าวบอกมา น้องแกรนด์คิดว่าแหล่งข่าวคนนั้นเขาใส่ร้ายน้องแกรนด์หรือคะ”

“งั้นแกรนด์ฝากไปยังแหล่งข่าวด้วยนะคะ...หากคิดจะวัดรอยเท้าก็ช่วยใช้ความสามารถตัวเอง อย่าคิดเกาะกระแสนี้ใครดัง”

นักข่าวหลายคนเงิบ

กิริณารู้ดี ประโยคนี้จะต้องถูกตัดต่อแล้วก่อให้เกิดสงครามเกาหลี ระหว่างเธอกับผู้ให้ข่าว หรืออาจเป็นดาราคณอื่นที่ถูกลากเข้ามาเป็นมือที่สาม ลี ห้า หก...แต่ใครจะสนใจ ไม่ เธอไม่สนอยู่แล้ว

“แล้วเรื่องของท่านบรรพบุรุษล่ะคะ ได้ข่าวว่าคุณอาของน้องแกรนด์ เข้านอกออกในบ้านท่าน หรือว่าระหว่างคุณอา น้องแกรนด์กับท่านบรรพบุรุษ มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกว่าธรรมดา” นักข่าวคนหนึ่งถามท่ามกลางเสียง อื้ออึง ซึ่งดูเหมือนว่าคำถามนี้จะเป็นที่สนใจของทุกคน เพราะพากันเงยบ เพื่รอคำตอบจากเธอ

นักแสดงสาวหน้าตึง...ดูหมิ่นเธอแค่ไหนก็ทนได้ แต่การดูหมิ่นผู้มี พระคุณล้นเหลือก็ทำให้เธอหมดความอดทน จึงย้อนด้วยเสียงกระด้าง

“เวลาจะถามอะไรให้เกียรติกันหน่อยนะคะ อาดาเหมือนแม่ของ แกรนด์ ถ้าใครถามพี่ๆ นักข่าวว่าแม่เป็นเมียช้อยของเสียใหญ่หรือเปล่า พี่ๆ จะรู้สึกยังไง ช่วยบอกหน่อยเถอะค่ะ”

นักข่าวพากันเงยบ เป็นจังหวะที่นุ่มนวลเดินออกมาพอดีและเห็น เหตุการณ์ทั้งหมด จึงปรี่เข้าไปหาหญิงสาวพร้อมกับผืนยิ้มจัดเจื่อนให้ นักข่าว ลากกิริณออกจากวงล้อมพร้อมกับกล่าวตัดบท

“เดี๋ยวขอตัวก่อนนะคะ น้องแกรนด์มีงานต่อ... ไปเถอะค่ะ น้อง แกรนด์ขึ้นรถ”

กิริณาเดินตามแรงจูงอย่างไม่ค่อยพอใจนัก พยายามนับหนึ่งถึงสิบ เพื่อให้จิตใจสงบลง จนกระทั่งมาถึงรถที่เปิดประตูรอ ผู้จัดการสาวประมาท สองคันเธอเข้าไปข้างในทันที

“น้องแกรนด์คะ พูดอย่างนั้นกับนักข่าวได้ยังไง” นุ่มนวลตำหนิ สีหน้า เหนื่อยหน่ายและระอาใจอย่างชัดเจน

กิริณาไม่คิดว่าเธอผิด นักข่าวเหล่านั้นก้าวร้าวและไม่ให้เกียรติกัน เลยที่ถามคำถามอย่างนี้

“ก็ถามมาอย่างนั้น ดีเท่าไหนแล้วที่แกรนด์ไม่ด่าแม่พวกเขา”

“โอ๊ย...น้องแกรนด์ชา พี่บอกก็ครั้งแล้วถ้าถูกหาเรื่องก็ให้ยอมไว้ หรือไม่ก็เดินหนี ต่อปากต่อคำไปอย่างนั้นรับรองเลยว่าพรุ่งนี้ได้ตกเป็นข่าว มีแต่เสียกับเสีย”

“ก็มันทนไม่ไหว มาว่าอาดาอย่างนั้นได้ยังไง”

เมื่อนักแสดงสาวไม่ยอมลงให้ นุ่มนึ่งก็ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย...ดูแลนักแสดงมาก็มาก ไม่เคยมีใครควบคุมยากเท่านางเอกสาว คนนี้ แต่เพราะเงินค่าจ้างที่มากกว่าคนอื่นสองถึงสามเท่า จึงทำให้ต้องใช้ความอดทนมากขึ้นสองถึงสามเท่าเช่นกัน

“อยู่ในรถก่อนนะคะ เดี่ยวพี่ไปจัดการข้างนอกเอง”

กิริณไม่ตอบอะไร เพียงเอนหลังกระแทกพนักพิงเพื่อระบายอารมณ์ ที่คุกรุ่นอยู่ใน...เธอเป็นดารา เป็นบุคคลสาธารณะ แล้วเธอไม่ใช่คนหรือทำไมนักแสดงพวกนั้นถึงไม่ให้เกิดริเธอบ้าง ลามปามถึงคนที่เธอรักเพื่อเอาไปขายให้คนทั้งประเทศพูดถึงเรื่องนี้อย่างสนุกปาก และคนที่เสียหายก็หนีไม่พ้นเธอกับดารา

นุ่มนึ่งหายไปนาน นานจนกิริณาใจเย็นลง แต่กระนั้นก็ยังไม่หายโกรธ โกรธทั้งนักแสดงทั้งอาสาวที่ทำให้เกิดเรื่องนี้ขึ้นมา หากไม่ยุ่งเกี่ยวกับบรรพตเรื่องแบบนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น ดังนั้นเธอจะต้องยื่นคำขาดกับดาราว่าให้เลิกติดต่อยุ่ชายคนนี้เสียที ก่อนที่ชื่อเสียงของเธอจะมัวหมองไปมากกว่านี้

เธอคว้าโทรศัพท์ขึ้นมาอย่างใจร้อน ซึ่งรอสายไม่นานนักอีกฝ่ายก็รับสาย

“อาดา อยู่ไหนคะ” กิริณาเอ่ยถามทันที เสียงค่อนข้างห้วนเพราะอารมณ์ยังไม่กลับสู่ภาวะปกติเต็มร้อย

“อาทำธุระอยู่ ว่าแต่เราเถอะ ถ่ายละครเสร็จหรือยัง”

“เสร็จแล้ว กำลังจะกลับบ้านคะ”

“จันดี วันนี้เรามารับข้าวด้วยกันหน่อยไหม”

“กินข้าวด้วยกันเหอะคะ ดีสิคะ แกรนด์อยากกินข้าวกับอาดาอยู่พอดี” น้ำเสียงของกิริณพังดูร่าเริงขึ้นทันที หายขุนเคืองเป็นปลิดทิ้ง นึกไม่ออกว่านานแค่ไหนแล้วที่เธอกับดารกาไม่ได้รับประทานอาหารร่วมกัน และวันนี้เธอตั้งใจกินอาหารอีสานชุดใหญ่ตามประสาอาหลานหลังจากไม่ได้กินมานานเหลือเกิน เพราะต้องทำตัวให้หูลีศสมกับประวัติดีใหม่ที่สร้างขึ้น

“จันเจอบ้านที่ร้าน...” ดารกากล่าวถึงร้านอาหารอิตาลีที่ไม่รับประทานกันเป็นประจำ

กิริณขมวดคิ้วเมื่อได้ยินชื่อร้านของบรรพบุรุษ เธอไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้อีก

“ไม่ค่ะ แกรนด์ไม่กินร้านนั้น แกรนด์ไม่อยากกินอาหารอิตาลี”

“แล้วแกอยากกินอะไร” เสียงของดารกาแปรเปลี่ยนไป ไม่อ่อนหวานดังเดิม ซึ่งก็เป็นปกติยามถูกขัดใจ

กิริณตอบอย่างใจคิด “แกรนด์อยากกินส้มตำปูปลาร้า ลาบ น้ำตก ชกเล็ก หรืออะไรก็ได้ที่มีมันแซบๆ รู้ไหมคะ แค่นี้ก็น้ำลายสอแล้ว”

“ไม่ได้! ฉันบอกแกแล้วไม่ใช่เหอะว่าห้ามกินของพวกนั้นเด็ดขาด”

เสียงนั้นเข้มงวดเหมือนทุกครั้งเมื่อเธอขอฝ่าฝืนกฎ แต่ครั้งนี้คงต้องขอกัน หากไม่ได้ปลาร้าไหลวนอยู่ในกระแสนเลือดพรั่งนี้เธอคงไม่มีแรงทำงาน จึงว่าวนผู้เป็นอา ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่ทำบ่อยนัก

“โอ...อาดาคะ แกรนด์ไม่ได้กินมานานแล้วนะคะ อีกอย่าง...เราก็กินกันที่บ้านประสาอาหลาน เดี่ยวแกรนด์ให้พี่นุ่นมิมกลับบ้านเลย”

ปลายสายเงียบไปชั่วอึดใจก่อนจะตอบ “จันกินตอนกลางคืนได้ไหม ตอนนี้อาเจอบ้านที่นั่น”

หญิงสาวแปลกใจที่ดารกายอมอย่างง่ายดาย เพราะตลอดมากฎข้อนี้เป็นกฎที่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด แต่อาจเป็นเพราะดารกาอยาก

ให้รางวัลแก่เธอก็เป็นได้ หลายวันมานี้เธอทำงานหนักเหลือเกิน

“คะ อาตารอที่นั่น เดี่ยวแกรนด์จะรีบไปหา”

เมื่อตกลงกันได้ก็รณากี่วงสาย อารมณ์ดีขึ้นเป็นกอง วันนั้นเธอจะได้กินอาหารตามใจอยากเสียที หลังจากที่ต้องบั่นหน้าเป็นไฮโซ ทำที่เป็นหมั้น ปลาร้าทั้งที่เป็นอาหารโปรดอย่างหนึ่งของเธอเลยทีเดียวนะ

การจราจรในกรุงเทพฯ ยังติดขัดเช่นทุกวัน โดยเฉพาะในย่านใจกลางเมืองด้วยแล้ว กว่าหนึ่งชั่วโมงที่กัณธต้องอยู่บนรถ แต่เพราะเธออารมณ์ดีขึ้นมากแล้วจึงไม่หงุดหงิดนัก มีเพียงนุ่นนิ่มเท่านั้นที่ยังมีสีหน้าบึ้งตึง ซึ่งเธอก็รู้ว่าอีกฝ่ายคงเหนื่อยมากกับการไปจัดการเรื่องของเธอขึ้น

กัณธหยิบขวดน้ำขึ้นมาดื่ม ซึ่งเรื่องนี้ใครๆ ต่างก็รู้ว่าเธอปฏิบัติตามทฤษฎีอย่างเคร่งครัด พลังมองเห็นผู้จัดการส่วนตัวว่าจะทำอะไรถึงจะกำจัดอีกฝ่ายไปได้ เพื่อเธอจะได้มีโอกาสอยู่กับดารกาตามลำพัง และสิ่งที่คิดออกก็ต้องต้องประจบอีกฝ่าย เธอจึงพูดดีด้วย

“พี่นุ่นเมื่ออย่าโกรธเลยนะ ก็แกรนด์โมโห เอาเป็นว่าวันนี้แกรนด์ให้รางวัลด้วยการปล่อยให้พี่นุ่นนิ่มกลับบ้านได้เลย แกรนด์จะกลับกับอาตาด้า”

“พี่ว่าพี่ร่อน้องแกรนด์ดีกว่า”

ทำไมจะไม่รู้ว่านุ่นนิ่มห่วงอะไร แต่วันนี้เธออยากมีวันพิเศษกับดารกา ซึ่งเป็นคนพิเศษคนเดียวของเธอ จึงลงทุนก่อกำกับด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน อย่างที่คนใกล้ชิดได้ยินไม่บอญักเพราะชินกับการออกคำสั่ง

“โธ่...แกรนด์ไม่ไปทะเลาะกับนักข่าวคนไหนแล้ว แกรนด์สัญญา”

“ว่าได้เธอคะ เห็นพูดอย่างนี้ที่ไรไม่ทันข้ามคืนมีเรื่องทุกที”

กัณธเกือบจะทำหน้าแบ้ แต่พยายามสะกดกลั้นอารมณ์และกล่อมผู้จัดการส่วนตัวต่อ “เชื่อแกรนด์เถอะ ไม่ดีหรือไงได้กลับบ้านตั้งแต่เย็น ไปอาบน้ำแร่ แช่น้ำอุ่น เหล่ห่มในสปา มีความสุขออก”

คำกล่าวนั้นเข้ายวนใจไม่น้อย เพราะโอกาสอย่างนี้ไม่ใช่มีบ่อยๆ แต่

กระนั้นก็ยังไม่วางใจเท่าไรนัก

“ແ່ນະคะว่าจะไม่มีเรื่อง”

“ແ່ນະคะ ไปพักผ่อนเถอะ”

เมื่อได้ยินคำตอบรับที่หนักแน่นอย่างนั้นหนุ่มจึงยินยอม การเคลียร์เรื่องให้กิริณาดูดพลังของเธอไปมากที่สุดทีเดียว หากได้พักผ่อนและได้ทำอย่าง ที่นักแสดงสาวบอกคงกระชุ่มกระชวยหัวใจไม่น้อยเหมือนกัน

“ตกลงค่ะ แล้วเจอกันพรุ่งนี้ที่คอนโดฯ นะคะ”

กิริณายิ้มแทนคำตอบ ก่อนจะบอกให้คนขับรถนั้นขับตรงไปยังร้านอาหารอิตาลีที่นัดหมายเอาไว้ แล้วไล่คนขับรถกลับบ้านไปด้วยเช่นกันเพราะ เธอจะอาศัยรถของดารากลับ

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในร้านอาหารชื่อดังของผู้ทรงอิทธิพลนามว่า บวรฤทธิ์ กิริณาก็ได้รับการต้อนรับอย่างดีจากพนักงานในร้าน ทุกคนที่นั่น รู้จักเธอดีแม้ไม่ใช่ลูกค้าประจำ ซึ่งก็เป็นเพราะความโด่งดังของเธอนั่นเอง

หญิงสาวกวาดตามองจนทั่วแล้วแปลกใจเมื่อไม่เห็นแม้แต่เงาของ ดารกา แต่ยังไม่ทันได้ถาม บริกรคนหนึ่งก็ปรี่เข้ามาแจ้งข่าวแก่เธอว่า ดารกาอยู่ในห้องอาหารด้านใน...สิ่งที่ได้ยินเป็นเรื่องแปลก เนื่องจากทุกครั้ง ที่มาฝายนั่นจะให้เธอนั่งหน้าร้านเพื่อเรียกแขก...แต่กิริณาก็ไม่สนใจนัก ก้าวตามบริกรผู้นั้นเข้าไปด้านในซึ่งเป็นห้องสำหรับลูกค้าไวโอเล็ตที่ต้องการ ความเป็นส่วนตัว

เมื่อเปิดประตูเพื่อจะเข้าไปเธอก็แทบจะหันหลังกลับทันที เนื่องจาก มีคนที่เธอไม่อยากจะเจอหน้าอยู่ด้วย

“ยายแกรนด์ มาแล้วเหวอ เข้ามาสิ” ดารกาหันมากล่าวกับหลานสาว

กิริณาเดินเข้าไปตามคำชวน แต่ไม่ได้นั่งลงตรงเก้าอี้ว่าง จุดประสงค์ ก็เพื่อบอกให้ผู้เป็นอาว่าเธอไม่อยากจะอยู่ที่นี้นานก่อนจะถามทวนๆ โดย ไม่สนใจว่าคำพูดนั้นข้ามหัวใคร

“เสร็จหรือยังคะ”

“ทำไมไม่หักท่าย่าน เสียมารยาทจริง” ดารกาตำหนิ จ้องมองมาอย่างไม่พอใจ

กิริณาสงสัยคำต่อนั้น ทั้งยังนึกโกรธดารกาที่ไม่บอกว่าบรรพทีย่อยด้วยจึงต่อต้าน และถามด้วยคำถามทำนองเดิม “อาตาจะอยู่อีกนานไหมคะ”

“ก็สักพัก”

“ถ้าอย่างนั้นแกรนด์ขอออกไปรอข้างนอกนะคะ รู้สึกอึดอัด เสร็จเมื่อไหร่ออกไปตามแกรนด์ก็แล้วกัน” กล่าวจบนักแสดงสาวก็ก้าวฉับๆ จากไปโดยไม่เหลียวหลังแม้จะได้ยินเสียงเรียกของอีกฝ่าย เพราะต้องการทำให้คนทั้งคู่รู้ว่าเธอไม่พอใจและรังเกียจเดียดฉันท์บรรพทีย่อยยิ่งใด

เมื่อกิริณาออกไปแล้ว ดารกาก็ต้องเผชิญหน้ากับบรรพทีย่อยตามลำพัง แม้อีกฝ่ายจะนั่งเงียบ แต่ดารกาก็รู้ว่าเขาไม่ได้นิ่งอย่างที่แสดงออก แต่กระนั้นก็ต้องทำหน้าที่ประนีประนอมยืมย៉มเพื่อความปลอดภัยของตนเอง

“ต้องขอโทษแทนยายแกรนด์ด้วยนะคะ แกยังเด็ก” ดารกาแก้ตัวแทน แม้รู้ดีว่าเป็นข้ออ้างที่ไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่กิริณาแสดงท่าทางเช่นนี้ใส่อีกฝ่าย นับวันหลานสาวยิ่งวางตัวเย่อหยิ่งไม่เห็นหัวใคร แม้แต่กับเธอ กิริณาก็ยังดื้อดั่ง แข็งกร้าว ไม่ฟังคำสั่งเหมือนอย่างเคย

“ผมไม่อยากฟังคำแก้ตัว แต่ผมอยากได้สิ่งที่ผมควรจะได้” บรรพทีย่อยทวงสัญญา

ดารกาเห็นว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไร แต่วันนี้กิริณาไม่เหมือนเมื่อวันวาน หญิงสาวเป็นดาราดัง และแน่นอนว่าเรื่องแบบนั้นคงไม่ใช่พูดกันได้ง่ายๆ

“แต่ว่ายายแกรนด์คงไม่ยอม”

ดวงตาของบรรพบุรุษเป็นประกายกร้าวเมื่อได้รับคำตอบเช่นนั้น จึงหันมาถามด้วยน้ำเสียงข่มขู่ตามแบบฉบับของนักเลง

“คุณจะเบี้ยวอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่ แต่อยากขอเวลาอีกสักกระยะหนึ่ง” ดารกาตอบละล่ำละลัก รู้สึกเหมือนถูกต้อนจนสุดหน้าผาโดยจิ้งจอกจอมเจ้าเล่ห์ จะกระโดดลงไปก็ตาย จะยืนอยู่ที่เดิมก็อาจถูกลัศว์ร้ายขย้ำ แต่เธอก็เลือกเจรจาต่อเวลาซึ่งน่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุดในตอนนี้

“ขอเวลา เท่าที่ผมจำได้ ผมให้เวลาคุณมานานแล้ว ซึ่งผมรอไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว ในเมื่อหลานคุณจองห้องใส่ผมขนาดนี้ เห็นทีผมคงต้องใช้วิธีของตัวเองการาบ ต่อไปจะได้มองเห็นหัวกันบ้าง”

ดารกาตาโตด้วยความตกใจ ถามเสียงสั่นเมื่อเห็นแววจริงจังในดวงตาอีกฝ่าย

“ท่านจะทำอะไรคะ”

“หน้าที่ของคุณคืออยู่เฉยๆ หรือไม่ก็กลับบ้านไปเลยก็ได้ แล้วผมจะให้คนไปส่งหลานคุณที่คอนโดฯ ตอนเช้า”

นั่นคือคำตอบ ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับภริยา แต่ครั้งนี้จะคัดค้านห้ามปรามดารกาก็ไม่กล้า สุดท้ายก็จำต้องยินยอม ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น พรหมจรรย์แลกกับความปลอดภัย การคุ้มครอง รวมถึงบุญคุณที่ได้ชุบเลี้ยงกันมา ก็เป็นสิ่งที่สมน้ำสมเนื้อกันอยู่แล้ว

๓

กิริณารมณเสียจนแทบจะเดินออกจากร้านและกลับบ้านเอง แต่นึกได้ว่าเธอไม่ได้เอารถมาและรถของทีมงานก็กลับไปแล้ว ครั้นจะนั่งแท็กซี่กลับบ้านก็จะกลายเป็นเรื่องเอิกเกริก ดีไม่ดีหากนักข่าวถ่ายรูปได้ อาจกลายเป็นประเด็นขุดคุ้ยพูดกันไม่จบไม่สิ้น ซึ่งเธอเมื่อข่าวพวกนี้เหลือเกินแล้ว

ระหว่างที่นั่งรอ พนักงานคนหนึ่งก็เดินมาพร้อมกับแก้วไวน์และวางลงตรงหน้า

“นี่อะไร” กิริณาทถามด้วยความแปลกใจ เธอยังไม่ได้สั่งอาหารแม้แต่อย่างเดียว ดังนั้นไวน์แก้วนี้ไม่น่าจะเป็นของเธอ

“คุณดาสั่งให้ครับ”

ได้รับคำตอบเช่นนั้นกิริณาก็ไม่สงสัยอะไรอีก เพราะคิดว่าอัสสาวคงอยากโกโทะหรือไม่ว่าทำให้เธออารมณ์ดีขึ้นจึงยกแก้วไวน์ขึ้นจิบช้าเวลา ทันทีที่ไวน์สัมผัสลิ้นก็รู้ทันทีว่าเป็นไวน์ชั้นดี ที่รู้เพราะตอนที่ดารากจะเปลี่ยนบุคลิกและประวัติเธอให้เข้าสู่สังคมชั้นสูงได้อย่างแนบเนียน ฝ่ายนั้นส่งเธอไป

ฝึกการเข้าสังคมที่โรงเรียนชื่อดังแห่งหนึ่งของอังกฤษ แม้จะเป็นคอร์สสั้นๆ แต่ก็ทำให้ซึมซับสิ่งต่างๆ มากมาย ผนวกกับพรสวรรค์ด้านการแสดงจึงไม่มีใครจับได้ แม้กระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่มีใครระแคะระคายถึงชาติกำเนิดที่แท้จริงของเธอเลย ทุกคนเชื่อนินทาว่าเธอมาจากครอบครัวชนชั้นสูง พ่อแม่มีการศึกษาและร่ำรวยล้นฟ้า

บ่อยครั้งที่เธอสงสัยว่าดารกาเอาเงินมาจากไหนถึงทุ่มเทให้เธอได้มากขนาดนี้ เมื่อถามอาสากลับได้คำตอบไม่ชัดเจน และบางครั้งก็ถูกดูที่จุนจ้านเรื่องนี้ สุดท้ายจึงได้แต่เก็บความสงสัยเอาไว้ เพราะเรื่องราวในอดีตไม่ใช่เรื่องราวที่ต้องจดจำเสมอไป อนาคตต่างหากคือความสดใสที่ต้องก้าวไปหา

เมื่อเต็มใจจนหมดแก้วก็มีมาเติมให้อีกเรื่อยๆ จนแก้วที่สี่ อารมณที่เย็นลงแล้วคุกรุ่นขึ้นมาอีกเพราะดารกายังไม่ยอมออกมาเสียที นานเกินกว่าที่เธอจะทนรอ และพอรอไม่ไหวจึงคิดว่าควรไปตาม

นักแสดงสาวลูกชิ้นแล้วรู้สึกงาตัวเองมีอาการผิดปกติ...มีนงและเวียนห้าว ภาพตรงหน้าพร่าเลือน หรือบางทีเธออาจเมาหลังจากที่ดื่มแอลกอฮอล์ไปขณะที่ท้องยังว่าง ก็ธนาหลับตาลง หวังว่ามันจะช่วยบรรเทาอาการที่เป็นอยู่ แต่ไม่เลย พื้นดินที่ยืนอยู่นั้นโคลงไปมาเหมือนกำลังล่องเรืออยู่ในมหาสมุทร

ก็ธนาสายตาระเพ่งเพื่อขจัดอาการเหล่านั้น ผืนดินตัวตรงมากที่สุด เธอจะให้ใครรู้ไม่ได้ว่าเธอเป็นอะไร มิเช่นนั้นอาจมีคนประสงค์ร้ายถ่ายรูปไปประจานและขึ้นพาดหัวหว่าดาราชื่อดังแมกลางร้านอาหารหรู ซึ่งจะทำให้ภาพลักษณ์ของเธอติดลบทันที

มีอะฉนังไปเรื่อยๆ ในที่สุดเธอก็ไปถึงห้องที่เพ่งจามาเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว ทว่าเมื่อเปิดประตูเข้าไปก็เห็นบวรฤทธิอยู่เพียงลำพัง ส่วนดารกาหายตัวไปแล้ว

“อาดาไปไหน”

บวรฤทธิยิ้มกว้างอย่างชายใจดี “เข้ามาก่อนสิ อาดาของหนูไปเข้า

ห้องน้ำ”

“ไม่ ฉันจะไปตามอาดาที่ห้องน้ำ”

ทว่ายังไม่ทันก้าวขาออกไป ข้อมือของเธอก็ถูกคว้าไว้ก่อนจะถูกจุดจนเสียวหลักลึ้มในอ้อมแขนของอีกฝ่าย ความตกใจผสมผสานความขยะแขยงทำให้เธอพยายามดิ้นรนและขึ้นตัว แต่แรงที่น้อยกว่าและอาการมึนศีรษะทำให้เธอพ่ายแพ้

“ปล่อยนะ ไม่งั้นฉันจะร้องไห้ล้นร้าน” เมื่อใช้กำลังขึ้นแล้วไม่ได้ผล เธอจึงขู่

“ร้องสิ ร้องเลย อย่าลืมนะว่าที่นี่ถิ่นของฉัน” บวรฤทธิ์ทำท่าย ไม่เกรงกลัวแม้แต่นิดเดียว

กิริณาใจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม เริ่มรู้ว่านี่ไม่ใช่อาการฆาตรกรรมตา อารมณ์ของเธอซู้ซ่าแต่สมองกลับพร่าเลือน

“แกใส่อะไรในไวน์นั้น”

“เปล่า” บวรฤทธิ์กล่าวปฏิเสธเสียงสูง “เธอค่ออ่อนเองต่างหาก เมาแล้วก็ได้เวลาเด็กดีเข้านอน”

บวรฤทธิ์พยายามดันเธอออกนอกห้อง แต่กิริณาก็พยายามฝืนตัวเองเอาไว้

“แกจะทำอะไร” กิริณาถามเสียงลั่น เป็นครั้งแรกที่เธอกลัวผู้ชายคนนี้จับใจ

“ไม่น่าจะถาม”

ทั้งสีหน้าและแววตาเจ้าเล่ห์นั้นบ่งบอกชัดเจนอยู่แล้วว่าอีกฝ่ายต้องการอะไรจากเธอ ความรู้สึกขยะแขยงเล่นพล่านไปทั่วตัว หญิงสาวอยากอาเจียนออกมาให้รู้แล้วรู้รอด

“ถ้าทำอะไรฉันแม้แต่นิดเดียว ฉันจะแจ้งความ”

เมื่อกล่าวไปแล้วก็เห็นรอยยิ้มน่าเกลียดบนใบหน้าของบวรฤทธิ์ นอกจากฝ่ายนั้นไม่กลัวคำขู่แล้วยังทำท่าย

“จิ้นแจ้งเลย แต่อย่าลืมแจ้งจับอาของเธอด้วยนะ”

“หมายความว่ายังไง” เธอถามกลับทันที เริ่มเข้าใจรางๆ

“ก็อาของเธอเป็นคนตกลงเรื่องนี้กับฉันเองเพื่อแลกกับเงินก้อนหนึ่งเมื่อสิบปีที่แล้ว เงินที่ทำให้เธอมีวันนี้ได้ไงล่ะ แต่เธอก็เก่งนะ มาได้ไกลกว่าที่ฉันคิด ฉันต้องอดทนรอนานขนาดไหนเพื่อจะได้ล้มลงเธอในวันนี้”

กิริณารู้สึกเหมือนค้อนปอนด์หล่นใส่ศีรษะ ทั้งที่ใจไม่อยากเชื่อแต่เรื่องนี้ก็เป็นไปได้มากที่สุดทีเดียว

“อาดาขายฉันให้แกอย่างนั้นหรอ”

“ใช่ คราวนี้ก็ยอมได้แล้ว เพราะเธอคือสิทธิอันชอบธรรมของฉัน”

กิริณาดูซาเมื่อได้รับคำยืนยัน กลืนก้อนสละอันลจคออย่างลำบากยากเย็น ไม่คิดเลยว่าดารกาจะทรยศเธอได้อย่างโหดเหี้ยม โดยสภาพของเธอแล้วคงช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และพรหมจรรย์ก็ไม่สำคัญเท่ากับชีวิตเพื่อรอดพ้นและเจ็บตัวน้อยที่สุดเธอจึงต้องเปลี่ยนท่าที่...อะไรที่ยอมได้ก็ต้องยอม จากหน้าบึ้งตึงตอนแรกเปลี่ยนเป็นยิ้มหวาน

“ແหม...ທ່ານຕະ ອາດໄດ້ກັນກໍພຸດກັນດີໆ ກໍໄດ້ ໄມ່ເຫັນຕ້ອງມາຟຸ່ມຟຸ່ມອມຍາກັນອ່ານີ້ເລຍ ໄມ່ແມ່ນລັກນີດ”

“ก็ทำไมไม่พุดง่ายๆ อย่างนี้ตั้งแต่แรก”

“ແກຣນດ໌ເປັນດາຣາະນະຕະ ກໍຕ້ອງເລ່ນຕົວໜ້ອຍ ວ່າແຕ່ທີ່ນີ້ແກຣນດ໌ວ່າ ໄມ່ແມ່ນ” หญิงสาวกวาดตามองไปทั่วห้องอย่างขยาด ปฏิญาณในใจว่าหากวันนี้รอดไปได้จะไม่มาเหยียบที่นี่อีก

“ຈັນເຕຣີຢມຮ້ອງນອນຂັງບນເອົາໄວ້ແລ້ວ”

“จิ้นจะรออะไรอยู่ล่ะคะ”

บรรพบุรุษยิ้มกว้าง โอบนางเอกสาวเอาไว้ในอ้อมแขน แม้จะไม่มั่นใจว่าเธอสดชื่นอย่างที่ดาราโกษณาไว้เพราะดูจะยอมง่ายเหลือเกิน แต่เวลานี้เขาไม่สนใจเรื่องนั้นอีกแล้ว ดวงตาปรือจ๋ามองดวงหน้าหวานหวังเพียงขึ้นสวรรค์ไปชมดวงดาวกับเธอเท่านั้น

“อย่าเพิ่งค่ะ เดี่ยวใครเห็นจะเป็นข่าว ท่านเดินนำ เดี่ยวแกรนด์ตามหลัง แกรนด์ยังอยากมีอนาคตในวงการ”

ตอนแรกบรรพบุรุษก็คล้ายจะไม่ยอม แต่เมื่อเธอส่งสายตาวางวนอ้อมแขนที่โอบรัดรอบตัวก็คลายลงซึ่งก็ทำให้ชินตัวออกมาอย่างง่ายดาย... คงคิดว่าเธอเป็นหมูในอวยไม่อาจหลบหนีไปไหนพ้น

กีรณามองแผ่นหลังกว้างด้วยความรังเกียจ นึกขยะเขยงทุกสัมผัสเมื่ออีกฝ่ายไม่ทันระวังตัว เธอจึงล้วงเข้าไปในกระเป๋าทือ หยิบอุปกรณ์ป้องกันตัวออกมาแล้วจี้ต้นแขนของบรรพบุรุษ วินาทีนั้นร่างล่ำสันก็ชักกระตุก ก่อนจะล้มพุงลงไปกองกับพื้นอย่างหมดสภาพ

ถูกแล้ว...เธอคิดว่าพรหมจรรย์ไม่สำคัญ แต่มันก็สมควรถูกมอบให้คนที่เธอพึงพอใจ

เมื่อจัดการกับบรรพบุรุษแล้ว กีรณาก็ยืนถอนหายใจโล่งอก คราวนี้เธอรอดอย่างฉิวเฉียด อดชำเลืองมองร่างที่ทรุดอยู่ด้วยความเกลียดชังและแค้นเคืองไม่ได้ ต้องขอบคุณด้านมืดของชีวิตที่ทำให้เธอรู้จักสันดานคน ความมักมาก ความหื่น และนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนคิดจะลวนลามและปลุกปล้ำทำอนาจารเธอ

การมายืนอยู่ตรงนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งโด่งดังเท่าไรภัยรอบกายก็ยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น เธอจึงระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ พกพาอาวุธติดตัวอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะที่ซอร์ตไฟฟ้าอันนี้นับว่าเป็นอาวุธคู่ใจ แต่การใช้มันอย่างผลิผลามเหมือนนางเอกละครบางเรื่องก็ไม่ใช่สิ่งที่ควรทำ ในเมื่อชีวิตจริงผู้ชายคือผู้ที่แข็งแรงกว่า สุดท้ายอาวุธที่จะใช้ป้องกันตัวอาจกลายเป็นสิ่งที่ย้อนมาทำร้ายตัวเอง

“หลับให้สบายนะ ตายไปได้เลยก็ดี” กีรณากล่าวด้วยความเจ็บแค้น อยากจะเตะร่างนั้นให้หายแค้นสักครั้งแต่ต้องถนอมเรี่ยวแรงเอาไว้

หญิงสาวเดินออกจากห้องไปทางด้านหลังร้านซึ่งคนพลุกพล่านน้อยกว่า เพราะไม่อยากให้ใครเห็นเธอในสภาพนี้ มีบางชนิตผสมในวง

ที่ดื่มเข้าไป วิธีการลดฤทธิ์ยาที่นึกได้วิธีเดียวในตอนนั้นก็คือต้องอาเจียนออกมาให้หมด เมื่อเข้ามาในที่ปลอดภัยคนเธอจึงล้วงคอพยายามสำรอกสิ่งที่กินเข้าไป ซึ่งน่าจะทำให้ดีขึ้น

น้ำตาไหลรินออกมา...คำพูดของชายคนนั้นยังดังก้องอยู่ในหู เรื่องนี้ดารกาเป็นคนร่วมวางแผน ญาติคนเดียวในชีวิตต้องการขายเธอให้ผู้ขายต่ำช้านั้นโดยไม่เคยมองความเห็นหรือสนใจความรู้สึกของเธอเลย

แล้วหญิงสาวก็ต้องรับปาดน้ำตาเมื่อแสงไฟแวบเข้าสู่ดวงตา มันคือแสงจากกล้องถ่ายรูปที่กดชัตเตอร์อย่างไม่มีความเกรงอกเกรงใจ กิริณาใจหล่นวูบ หากเธอในสภาพนี้หลุดออกไปมีหวังว่าจะเหนียมตลกขบขัน และจะต้องมีคนออกมาวิจารณ์เธออย่างย้อยยับโดยเฉพาะในสื่อออนไลน์ โจมตีว่าเธอไม่ใช่ตัวอย่างที่ดีแก่เยาวชน

“หยุดนะ! หยุด!” กิริณาได้แต่ตะโกน มือทั้งสองข้างปิดหน้า

“หยุดก็โง่งนะสิ ไหน...ยิ้มกว้างๆ ขอหน้าชัดๆ หน่อย รับรองเลยว่า คุณจะดังแบบที่ไม่เคยดังมาก่อนแน่”

“โอ๊ยบ้า! หยุดเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นฉันจะฟ้องगे” กิริณาตวาดแหวพร้อมทั้งกล่าวขู่ เพราะตอนนี้เธอมีปัญญาทำอะไรแค่นี้ แต่ดูเหมือนปาปารazzi กระหายเงินไม่คิดจะฟัง ยังกดชัตเตอร์รัวเหมือนปืนกล อีกทั้งยังคุกคามเธอด้วยการกระชากข้อมือให้เธอเปิดเผยใบหน้า แสงแฟลชที่สาดเข้าตาระลอกใหม่ทำให้เธอถึงกับตาพร่าไปเลยทีเดียว

“มีปัญญาฟ้องก็ฟ้อง แต่ตอนนั้นผมคงรับเงินแสนไปนอนกอดเล่นแล้ว ไหนๆ ก็ไหนๆ น้า ขออีกรูปแล้วกัน”

นี่มันวันอะไรของเธอ ทำไม่ถึงได้เจอแต่เรื่องแยๆ ทุกคนต่างดาหน้าเข้าซ้ำเติม แม้กระทั่งยามลำบากเช่นนี้ ไม่มีใครสักคนที่จะช่วยเหลือเห็นใจ

เป็นครั้งแรกที่กิริณารู้สึกว่าการเป็นดาว แม้จะสูงส่งเลื่องลือดังมา แต่ก็โดดเดี่ยวและเคืองคว้างอย่างน่ากลัว เธอกำลังจะยอมแพ้ ยอมศิโรราบต่อความละโมภของคนอื่น แม้แต่คนในครอบครัวยังทำร้ายเธอได้ แล้วใน

โลกนี้จะมีใครจริงใจต่อเธออีก

“หยุดนะ! ส่งกล้องมา”

แต่ในระหว่างคืบขัน พระเจ้าส่งเจ้าชายขี่ม้าขาวมาช่วย เสียงนั้นทำให้
กิริณางยหน้าขึ้นมองทันที เธอเห็นชายคนหนึ่งก้าวเข้ามา หน้าตาขึงขังและ
ดูเหมือนว่าเขากำลังปกป้องเธอ

ปาปาร์ซซีผู้ฉวยโอกาสหาเงินบนความเดือดร้อนของคนอื่นไม่ยอม
โดยง่าย แม้จะหยุดถ่ายรูปแต่ยึดกล้องเอาไว้แน่นไม่ยอมส่งให้ชายหนุ่ม
ผู้ก้าวเข้ามาใหม่ อีกทั้งยังถามเสียงหัวเราะอย่างไม่กลัวเกรง

“แกเป็นใคร ยุ่งอะไรด้วยวะ”

“ฉันเป็นที่ปรึกษากฎหมายของเธอ และการกระทำของแกมันละเมิด
สิทธิส่วนบุคคล ถ้าไม่อยากถูกฟ้องร้องไปถึงสำนักข่าว ก็เอากล้องแกมา”

“ไม่ให้! แล้วแกก็ไม่มีสิทธิ์ยึดกล้องด้วย แกไม่ใช่ตำรวจ”

“สิ่งที่แกทำทั้งหมดมีหลักฐานอยู่ในนั้น ก็ลองดู ลู้กันสักตั้ง ถ้ารูป
หลุดออกไปแม้แต่รูปเดียวฉันจะเรียกรูปละลิล้าน”

ชายหนุ่มซึ่งไปยังเสาต้นหนึ่งที่มีกล้องวงจรปิดติดอยู่ ซึ่งทั้งกิริณาและ
ปาปาร์ซซีไม่ได้สังเกต สีหน้าเป็นต่อในตอนแรกเผือดลง ดวงตามีแววลังเล
แต่ปาปาร์ซซียังถือดิ่งกดกล้องเอาไว้แน่น

ผู้ที่เข้ามาช่วยเหลือกลายเป็นคนที่เหนือกว่า

“อย่าทำให้เรื่องมันยาก ยังไงแกก็สู้เราไม่ได้”

สุดท้ายปาปาร์ซซีก็ยอมยื่นกล้องให้แต่โดยดี และเมื่อได้กล้องมาแล้ว
เขาก็ลบรูปทุกรูปแล้วส่งคืน

“ไปได้แล้ว แล้วอย่าทำอย่างนี้อีก”

เมื่อปาปาร์ซซีจอมฉวยโอกาสจากไปแล้ว ตุลาาก็มองนางเอกสาว
ที่นั่งหลับพิงถังขยะอย่างสมเพศ ความจริงเขาน่าจะปล่อยให้เธอถูกประจาน
จะได้ไม่กล้าทำตัวทุเรศอย่างนี้อีก แต่นั่นแหละ เมื่อปาปาร์ซซีใช้วิธีที่ไม่

ถูกต้อง หากินบนความเดือดร้อนของคนอื่น เขาก็ต้องขัดขวาง

“คุณ...ตื่น” เขาเอื้อมมือไปแตะปากคนที่เมาไม่รู้เรื่องเพื่อให้เธอรู้สึกตัว ไม่อย่างนั้นอาจตกเป็นเหยื่อของคนชั่วที่คอยจะเบียดเบียนอีก

“คราย...”

เสียงที่หลุดออกมาอ้อแอ้เหลือทน ซึ่งก็ทำให้ชายหนุ่มคิดว่าเวลานี้ ไม่ใช่เวลาพูดเรื่องสำคัญ เพราะสิ่งที่สำคัญกว่าคือการพาเธอกลับบ้าน

“คุณไม่รู้จักรัชมหรรอก แต่คุณต้องกลับบ้าน”

“ฉันมีเงินไปหมด ลูกไม่ไหว พาไปส่งหน่อยซิ” นางเอกสาวยื่นมือ ออกมาเมื่องหน้า

ตุลาชำเลืองมองอย่างไม่พอใจ...คำพูดของเธอเป็นคำสั่ง ไม่ใช่คำ ขอร้อง จึงอดไม่ได้ที่จะประทัดกลับ “ก็รู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ แล้วดื่มเข้าไปทำไม”

“ก็ฉันหิว แล้วก็คิดว่าจะมีคนวางยาในไวน์แก้วนั้น”

“คุณพูดเรื่องอะไร”

“ฉันถูกวางยา ฮือ...แล้วนายรู้ไหมว่าใครทำอย่างนั้นกับฉัน คนที่ฉัน ไว้วางใจที่สุดไง อาแท้ๆ ญาติคนเดียวที่ฉันมีอยู่”

หญิงสาวสะอึกสะอื้น น้ำตาที่เหือดแห้งไปแล้วไหลอาบสองแก้มนวล ดวงตาที่มองเขาฉายแววร้าวรานและเจ็บปวด หากเป็นอย่างที่เธอพูดจริงก็ น่าเห็นใจ แต่คำว่าญาติคนเดียวที่มีอยู่ก็ทำให้ความเห็นใจโยยบินไปแทบ หมดสิ้น ดูเหมือนนักแสดงสาวคนนี้จะลืมว่ายังมีญาติอีกคนที่รอคอยการ กลับไปของเธอตลอดเวลา

ตุลาเย็นนิ่ง ลับสนว่าควรจะถอยห่างหรือทำตามที่เธอขอร้องดี

“พาฉันไปส่งหน่อย ฉันอยู่ที่รีเวอร์วิลล์คอนโดฯ รู้จักไหม คอนโดฯ ที่แพงที่สุดในเมืองไทย อยู่ฟรีด้วยนะ เพราะว่าฉันเป็นดาราตัง”

ยิ่งเธอพูดก็ยิ่งน่าหมั่นไส้ เกรกรรมอะไรที่ทำให้เขาต้องมายุ่งเกี่ยวกับ ผู้หญิงคนนี้...ตุลาหลับตาลง พยายามฝืนก้าวเดิน เพราะคิดว่าถึงจะบอก เรื่องภารกิจสำคัญเธอก็คงไม่รู้เรื่องอยู่ดี

แต่แล้วความดีในหัวใจก็เป็นฝ่ายชนะ แม้เธอจะไม่น่ารัก ไม่น่าสงสาร อีกทั้งยังน่าซ้ำเติม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอควรถูกทอดทิ้งเอาไว้ในสถานที่เช่นนี้

“หยุดพาลมาได้แล้ว ลูกขึ้น”

“ฉันลุกไม่ไหว จุดหน่อยสิ” เธอยื่นมือมาอีกครั้งรอการช่วยเหลือ

ความไม่พอใจและไม่ใคร่เต็มใจจะช่วยเธอสักเท่าไรนักทำให้ตุลา ยื่นมือไปจับมือเธอ และออกแรงจุดเธอขึ้นมาอย่างไม่ปราณีนัก แต่เพราะเรือนร่างเธอแบบบางจึงทำให้นักแสดงสาวลอยหัวเผลอมาปะทะอกแล้วซบนิ่ง เขยีน้อง ทำอะไรไม่ถูกไปชั่ววินาที หัวใจเหมือนหยุดเต้นเพราะความใกล้ชิดอย่างบังเอิญนี้ รอบตัวที่คุ้นเคยกลับมานิ่งเงียบพร้อมกับความรู้สึกแปลกๆ ที่แทรกเข้ามาในหัวใจ มันเป็นความรู้สึกที่เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อนและไม่เคยคิดว่าจะมี

แล้วการขยับตัวของเธอก็ทำให้เขาหลุดจากภวังค์ เมื่อมองไปที่ดวงหน้าของเธอก็เห็นเธอจ้องเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย

“เอ๊ะ! นาย...ฉันเคยเห็นนายที่ไหนมาก่อนหน้า...” เธอพูดเปรยๆ ดวงตาใสแจ้วฉายแววสงสัยก่อนจะตอบคำถามนั้นด้วยตัวเอง “อ้อ นึกออกแล้ว นายตามฉันไปทุกที่เลย เป็นแฟนคลับฉันหรือ ก็ต้องอย่างนั้นสินะ ฉันสวยยังกะนางฟ้า ผู้ชายคนไหนเห็นก็ต้องหลงรักฉันเป็นธรรมดา”

ถ้อยคำนั้นทำให้เขาผล็กเธอออกห่างทันที คำว่าหลงรักเป็นอะไรที่เขาไม่เคยคิด และไม่คิดว่าจะมีความรู้สึกแบบนั้นกับเธอเลย

“ผมไม่ใช่แฟนคลับคุณ แล้วผมก็ไม่ชอบผู้หญิงอย่างคุณด้วย” เขาตอบกลับเสียงเข้มเพื่อให้ดูน่าเชื่อถือมากที่สุด

นิ้วชี้ของนักแสดงสาวเลื่อนไปแตะปากของชายหนุ่มทันที เธอมองตาปริ่ๆ พร้อมกับส่งยิ้มหวาน

“จู้จี้ จากผลสำรวจ มีผู้ชายไทยครึ่งโหลฉันร้อยละเก้าสิบแปด เหลือสองเปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ไม่ชอบฉัน ตอนนี้อยู่ไม่มีใคร อย่าอายเลย มีแต่เราสอง

คน บอกความจริงฉันมาเถอะว่านายชอบฉัน”

“ฉันผมเป็นสองเปอร์เซ็นต์ที่ว่ามัน” ตูลาเย็นยันเช่นเดิม

“ไอ้...สองเปอร์เซ็นต์ จริงหรอเนี่ย” ก็รณอนุทานอย่างตกใจ “นายรู้ไหม ไอ้สองเปอร์เซ็นต์ที่ว่ามันเขาไม่ชอบผู้หญิง แต่เขาชอบผู้ชายด้วยกัน ว่า... น่าเสียดาย หน้าตาก็ดีไม่น่าเป็นตุ๊ดเลย”

คำกล่าวหาของเธอนั้นทำให้ใบหน้าของเขาแดงก่ำ อยากจะปล่อยเธอ ออกจากอ้อมแขนเหลือเกินถ้าทำได้...กลัวดียังไงมาหยาบคั่งดีศรีของเขา ถึงเพียงนี้ แต่คำที่โบราณว่าอย่าถือคนบ้าอย่าว่าคนเมาทำให้เขาเลือกที่จะ แก่ต่างให้ตัวเอง

“ผมไม่ใช่ตุ๊ด”

“หรอ...ไม่ใช่ตุ๊ดแล้วทำไมถึงไม่ชอบฉัน”

“ก็เพราะผู้หญิงอย่างคุณมันนอกตำหนิไงล่ะ แม้แต่ยายแท้ๆ คุณยังไม่ดูดำดูดี”

เมื่อสบโอกาสเขาก็ไม่ปล่อยให้หลุดลอย กล่าวถึงฐานะที่ทำให้ต้องติดตามเธอไปทุกที่ทันที ดวงตาของเธอเบิกกว้างเมื่อเขากล่าวจบ แต่ดูเหมือนยังงุนงง หรือไม่ก็พยายามที่จะไม่เข้าใจในสิ่งที่เขากล่าว

“พูด...พูดถึงอะไร”

“ยายคุณป่วยหนัก คุณควรไปเยี่ยมท่านบ้าง” เมื่อกล่าวออกไปตุลา ก็ตั้งใจดูปฏิกิริยาตอบรับ ซึ่งคิดว่าเธอน่าจะปฏิเสธ และทำเป็นไม่รู้จำักเหมือนที่ผ่านมา

“ยายฉัน ครายกัน...ยายขวัญนะหรือ”

คำตอบของเธอทำให้เขาผิดหวัง แต่กระนั้นก็ยังโกรธกรุ่นที่เธอทิ้งท่านไปไม่เคยดูดำดูดีในระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา “ดิฉันที่ยังจำชื่อท่านได้ ท่านรอคุณอยู่”

“ฉันก็คิดถึงท่านเหมือนกันนะ”

คำกล่าวนั้นยิ่งทำให้ตุลาสงวนงวยเข้าไปใหญ่ ทำไมเธอถึงยอมรับเรื่องนี้

ได้อย่างง่ายดาย แต่คิดอีกที...บางทีเพราะเธอเมา มีสติไม่สมบูรณ์นักจึงไม่รู้
ว่าตัวเองพูดอะไรออกมา

“คิดถึงก็ไปหาสิ ไปตอนนี้เลยไหม ผมจะพาไป” ตูลาอาสา ด้วยเห็น
ว่าเวลานั้นกระชั้นเข้ามาทุกที

“ไม่ได้ ฉันยังมีงานต้องทำ พรุ่งนี้ก็มีคิวอีก เอาเถอะ ขอเบอร์โทร. คุณ
ได้ไหม วางเมื่อไหร่ฉันจะโทร. หา”

ตูลารู้ว่ากิริณาไม่ได้โกหก หลายวันมานี้เขาติดตามเธอมาตลอดและ
รู้ว่ากิริณาทำงานหนักมาก แต่ถึงอย่างไรเวลาที่ไม่เคยคอยใคร

“คุณไม่ควรรอนานกว่านี้”

“ก็...ฉัน...ฉันวังงัง” นักแสดงสาวหาออกมาหนึ่งครั้ง ก่อนที่ศีรษะ
ยุ่งเหยิงจะชนลงกับอกพร้อมกับสติที่หายไป

“คุณ คุณ เดียวก่อน มาหลับอย่างนี้ได้ไง” ตูลาร้องเรียก ซึ่งก็ไม่ได้
รับการตอบรับจากอีกฝ่าย เธอหลับตาพริ้ม และไม่ใช้เรื่องที่เหมาะสมเลย
ที่เธอจะมานอนอย่างนี้ ตูลาถอนหายใจอย่างอ่อนล้า ไม่แน่ใจว่าได้ทำภารกิจ
เสร็จสิ้นหรือยัง แต่เขาก็พยายามทำอย่างเต็มที่ตามที่ได้สัญญากับทุกคน
คราวนี้คงแล้วแต่บุญแต่กรรมว่าหลานคนนี้จะได้พบหน้ายายเป็นครั้งสุดท้ายหรือไม่

สุดท้ายเขาก็ต้องอุ้มร่างไร้สติใส่รถตัวเอง หน้าทีของเขาตอนนี้คือ
ส่งเธอให้ถึงที่พัก ทุกอย่างที่ทำไปนั้นเขาบอกว่ามันคือมนุษยธรรมล้วนๆ
ไม่ได้มีความรู้สึกอื่นแฝงอยู่เลย

๔

“โอ๊ย ปวดหัวจัง”

คนที่นอนอยู่บนเตียงครางออกมาอย่างสุดกลั้น เมื่อรู้สึกเหมือนศีรษะกำลังแยกออกเป็นเสี่ยงๆ อีกทั้งยังรู้สึกหนักเหมือนมีหินสลักร้อยก้อนมาถ่วงเอาไว้ ครั้นจะเปิดเปลือกตาก็มองเวียนจนต้องนอนบิดไปบิดมาเพื่อหวังให้อาการเหล่านั้นทุเลาลง

สิ่งที่สัมผัสได้คือความนุ่มเรียบของพื้นเตียง กลิ่นกุหลาบดามัสจากตะเกียงน้ำมันหอมระเหยทำให้ภริณารู้ว่าตัวเองกลับมาถึงห้องแล้ว นักแสดงสาวถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก เพราะอย่างน้อยเธอก็น่าจะปลอดภัยในเมื่อที่นี้คือหอคอยางช้างที่ไม่มีใครปีนป่ายขึ้นมาได้หากเธอไม่อนุญาต แต่แล้วความรู้สึกว่าตัวเองอยู่คนเดียวก็หมดไป เมื่อได้ยินเสียงหนึ่งแทรกเข้ามาตั้งแต่ยังไม่ทันตั้งสติได้ครบถ้วนบริบูรณ์

“น้องแกรนด์ ตื่นแล้วหรือคะ ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ได้ละ ไหนสัญญาว่าจะไม่ก่อเรื่องใดคะ ถ้านักข่าวเก็บรูปได้จะเป็นยังไง”

เสียงที่ได้ยินตั้งแต่ยังไม่ลืมตาคือเสียงของผู้จัดการส่วนตัว ภริณาจึง

ฝันล้มตาขึ้นแล้วก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังมองเธออย่างตำหนิ

“พี่หนุ่มนี่จะไม่ถามสักคำเลยหรือคะว่าแกรนด์เป็นไงบ้าง” เมื่ออ่อนแอถึงขีดสุดเธอก็ถามอย่างน้อยใจ อยากมีใครห่วงใยเอาใจใส่บ้างโดยเฉพาะคนใกล้ชิด แม้จะเป็นลูกจ้างกินเงินเดือน หักเปอร์เซ็นต์ แต่ก็ควรจะมึนน้ำใจต่อกัน ซึ่งดูเหมือนเธอจะหวังสูงเกินไป เพราะใบหน้าผู้จัดการส่วนตัวคลายความขึงขังเพียงเล็กน้อย เอ่ยด้วยน้ำเสียงเหมือนทำตามคำสั่งไม่ได้ ห่วงใยจริงจัง

“เป็นไงบ้างคะ”

“ปวดหัวค่ะ”

“จะรับยาไหมคะ เดี่ยวจะไปจัดให้”

“ไม่ค่ะ” ก็ธนกกล่าวปฏิเสธเพราะคิดว่ายาไม่น่าจะช่วยอะไร สิ่งที่น่าจะเป็นการพักมากกว่า “ว่าแต่แกรนด์กลับมาที่นี่ได้ยังไงคะ”

“กลับมายังไงพี่ไม่รู้ แต่ที่ต้องเสียเงินให้ รปภ. หิ้วปึกน้องแกรนด์ขึ้นมานั่นถึงห้าพันบาท”

ห้าพันที่จ่ายไปไม่ใช่เฉพาะค่าหิ้วปึกหรอก แต่มีค่าปิดปากด้วย ซึ่งสำหรับเธอมันไม่ได้มากมายอะไรเลย ไม่เข้าใจว่าทำไมหนุ่มนี่ต้องทำให้ดูเป็นเรื่องใหญ่

“เงินนั้นพี่หนุ่มนี่เบิกตรงจากอาดาไปเลยนะคะ”

“ແລະคะ ดันสังกัดเขาคงยอมให้พี่เบิกหรอก” หนุ่มนี่ประชด

ก็ธนกไม่สนใจอาการเกรี้ยวกราดของอีกฝ่าย แต่สนใจความรู้สึกของตัวเอง เหมือนมีอะไรติดอยู่ในหัว ซึ่งเป็นเรื่องของดารกา แต่เธอก็จำไม่ได้ว่าเรื่องอะไร

เมื่อสติลัมปัญญะกลับมาครบถ้วนบริบูรณ์ เธอก็กวาดตามองหาดารกาซึ่งก็ไม่ได้อยู่ในห้องทั้งที่ควรอยู่จึงเอ่ยปากถามผู้จัดการส่วนตัว

“แล้วนี่อาดาไปไหนคะ”

“ออกไปข้างนอกค่ะ”

“ไปไหน”

“ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ ไม่ได้เฝ้าไว้” นุ่มนึ่มตอบเสียงห้วน เพราะยังโกรธที่นางเอกสาวมีพฤติกรรมนอกกลุ่มนอกทาง

เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็รีบตาลงเพื่อทบทวนเรื่องราวทั้งหมด เธอแทบทำอะไรไม่ได้ รู้สึกเหมือนถูกบวรฤทธิ์คุกคามและเขาก็ยังบอกเธอด้วยว่าดารากายเธอให้เขา เธออยากรู้เหลือเกินว่าเป็นความจริงหรือความฝัน

“น้องแกรนด์มีงานตอนบ่ายสองที่ธาราแกรนด์ แล้วก็ทำโมเมนต์ที่โรงแรมเปี่ยมสุข หลังจากนั้นต้องไปงานวันเกิดไฮโซแซมป์ เราควรจะไปถึงงานก่อนสองทุ่ม”

เสียงของผู้จัดการส่วนตัวดังรั้งเธอมาจากภวังค์อันเจ็บแปลบสู่โลกแห่งความเป็นจริง โลกแห่งวงการมายาที่เธอจะต้องก้าวเดินต่อไป

ไฮโซแซมป์คือผู้ชายที่เข้ามาติดพันเธอในช่วงนี้ และดูเหมือนจะเป็นคนที่น่าคบหามากที่สุดเพราะอีกฝ่ายช่างเอาอกเอาใจ มีของกำนัลมาให้อย่างสม่ำเสมอ อีกทั้งยังรวยล้นฟ้า สมบัติที่มีใช้ก็สืบทอดก็ยังไม่หมด แต่แปลกที่เธอไม่อยากจะเจอหน้าเขาในวันนี้

“แกรนด์ไม่ไปงานวันเกิดคุณแซมป์ค่ะ”

“แต่วันนี้คุณพี่กับคุณชานนท์ไปด้วย พี่ว่าน้องแกรนด์ควรจะไปสักหน่อยนะคะถ้าอยากแสดงละครเรื่องนั้น”

ประจบประแจง เลี้ยแซงเลี้ยซา โผล่หน้าไปให้เห็น คืองานอีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน...กิริยาถอนหายใจยาว นั่นคือผลประโยชน์ในอนาคต ไพรีนฤมิตเป็นเรื่องที่เธออยากเล่น เนื่องจากนางเอกต้องร้องเพลงในละครซึ่งเป็นสิ่งที่เธอชื่นชอบอย่างที่สุด อีกทั้งอาจเป็นการต่อยอดรายได้จากการขายเพลงประกอบละครด้วย

“งั้นก็ได้ค่ะ ไปก็ไป แต่วันนี้ขอคนดูแลเพิ่มสักสองคนนะคะ ถ้าให้ดีได้แบบพวกบอดี้การ์ดมืออาชีพเลยก็ได้” ลางสังหรณ์บางอย่างทำให้กิริยาลังไปอย่างนั้น

“มีอะไรหรือเปล่าค่ะ”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แค่นี้พอแล้วเลย” เธอไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงรู้สึกกระวนกระวายอย่างนี้

หนุ่มนี้เองก็ไม่ตั้งใจอะไร สนใจงานที่กำลังจะต้องไปทำมากกว่า “ถ้าอย่างนั้นพี่เรียกช่างแต่งหน้ามาเลยดีไหมคะ เหลืออีกสองชั่วโมงเราจะต้องไปถึงงาน”

“ค่ะ” กิรณารับคำอย่างว่าง่าย แม้จะปวดหัวไม่สบายแต่เธอก็มีความรับผิดชอบต่องาน เพราะรู้ว่าหากไม่ไป เจ้าของงานจะต้องเสียหาย แต่ขณะลุกขึ้น สิ่งที่เป็นข้อกังขาที่ยังรบกวนจิตใจ จึงหันไปสั่งผู้จัดการส่วนตัวอีกเรื่อง “ถ้าอาตาดากลับมาเข้ามาบอกแกรนด์ด้วยนะคะ”

กิรณาเลือกที่จะทำงานก่อนจะสะสางเรื่องส่วนตัว โดยปกตินั้นเธอมักจะไปแต่งหน้าที่งานเลย แต่สภาพทรุดโทรมในตอนนี้หากออกไปปรากฏตัวข้างนอกคงกลายเป็นที่วิจารณ์ ไม่ว่าจะเป็นความหมองคล้ำของใบหน้าหรือเพราะดวงตาที่บวมเพราะผ่านการร้องไห้มาอย่างหนักจากฝันร้าย ล้วนทำลายภาพพจน์นางเอกผู้ดังมาสามร้อยหกสิบองศาไปจนหมดสิ้น

ช่างแต่งหน้ามารวดเร็วคุ้มกับจำนวนเงินค่าจ้าง แม้อีกฝ่ายจะไม่ซักถามอะไรแต่ก็มองออกว่าสงสัย ซึ่งเธอก็นิ่งเฉย ในระหว่างที่ทุกอย่างกำลังจะเสร็จประตูห้องนอนก็เปิดออกอย่างแรงโดยไม่มีการส่งสัญญาณใดๆ มาก่อน เธอจึงหันไปมองผู้บุกรุกที่ไร้มารยาท เกือบจะเอ่ยคำตำหนิไปแล้ว หากไม่เห็นสภาพของผู้ที่เข้ามา

“อาตา เกิดอะไรขึ้นคะ” กิรณาลุกขึ้นจากเก้าอี้ทันที ตรงเข้าไปประคองร่างบอบช้ำ ตามเนื้อตัวมีรอยแดงเป็นจ้ำ ผมเผ้ายุ่งเหยิงเหมือนไม่มีเรื่องกับใครมา

เมื่อแตะถูกตัว ดาราก็กะบัด มองหลานสาวด้วยความโกรธเกรี้ยวแทบจะกินเลือดกินเนื้อพร้อมกับแผดเสียงลั่น “น้องเนรคุณ! อย่าเอามือของ

แกมาแตะตัวฉัน!”

เสียงตวาดนั้นทำให้กิริณตะลึง แม้จะเคยเห็นอารมณ์ร้ายของดารากามาก่อน แต่ก็ไม่มีครั้งไหนรุนแรงเท่าครั้งนี้

และเสียงนั้นก็ทำให้ผู้จัดการส่วนตัวของนักแสดงสาววิ่งเข้ามา สีหน้าตื่นตระหนกไม่ต่างจากคนอื่นๆ แต่เพราะความเป็นมืออาชีพจึงมีสติก่อนใครและรู้ว่าสองอาหลานมีเรื่องต้องคุยกัน จึงดึงข้างเตียงหน้าออกมาก่อนที่จะรู้เห็นอะไรไปมากกว่านี้แล้วนำไปพูดต่อ ซึ่งแน่นอนว่าจะต้องเป็นไปในทางไม่ดี

“คุณแมท์คะ ออกมารอข้างนอกสักครู่ค่ะ”

ข้างเตียงหน้าวางอุปกรณ์ลงแต่โดยดี แต่เดินช้ากว่าปกติ นุ่มนิ่มจึงคว้าต้นแขนลากออกนอกห้อง จากนั้นก็ปิดประตูเพื่อให้ทั้งคู่คุยกันได้สะดวก

เมื่ออยู่กันตามลำพังกิริณก็มองไปตามตัวของผู้เป็นอาอีกครั้งอย่างสำรวจตรวจตรา ดาราถูกทำร้ายมาอย่างแน่นอน ที่แก้มทั้งสองข้างมีรอยถูกตบเห็นเป็นรอยนิ้วอย่างชัดเจน ซึ่งใครก็ตามที่ทำร้ายอาเธออย่างนี้เธอจะไม่มีวันปล่อยให้มันลอยนวลอย่างเด็ดขาด

“บอกแกรนด์มาว่าใครทำร้ายอาดา แกรนด์จะไปเอามันเข้าคุก”

ความห่วงใยและเจ็บแค้นแทนนั้นเข้าไม่ถึงหัวใจดาราเลย เพราะยังคงตวาดอย่างโกรธจัด

“ยังมีหน้ามาถามฉันอีก เพราะแกไปทำร้ายท่านบรรพบุรุษอย่างนั้น เขาก็เลยมาลงที่ฉัน”

คำตอบนั้นทำให้ดวงตาคู่สวยเบิกกว้าง แสดงว่าทุกอย่างไม่ใช่ความฝันแต่มันคือเรื่องจริง...กิริณมองคนที่ตัวเองรักและเทิดทูนอย่างไม่อยากเชื่อสายตา ใจหล่นวูบ เจ็บจนจุก แต่กระนั้นก็ยังอยากได้ยินคำยืนยันว่าสิ่งที่ตัวเองคิดนั้นถูกต้อง

“ตกลงว่าอาดาตั้งใจจะขายแกรนด์ให้ผู้ชายคนนั้นตั้งแต่แรกแล้วใช่ไหมคะ”

“ก็ทำไมละ แกก็เห็นนี่ว่าตอนนั้นเราอยู่เรากินกันยังงี้ ถ้าไม่มีท่าน เราจะมียืนกินไหม” ดารากาตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน ไม่มีคำว่ารู้สึกผิด อีกทั้งสายตาที่มองนั้นบ่งบอกว่าเรื่องนี้เธอผิดเต็มประตู...เป็นความจริงที่ตอนนั้นเธออยากไถ่จนแทบไม่มีที่ซุกหัวนอน แต่วันนี้ไม่ใช่ เธอมีทุกอย่าง ดังนั้นหากบรรพบุรุษอยากได้เงินคืนเธอก็ยินดี

“อาดาเอาเงินเข้ามาเท่าไร แกรนด์จะคืนให้สองเท่า”

ดารากายิ้มเยาะคำพูดนั้น ก่อนจะกล่าวคำเชือดเฉือนประชดประชันออกมา “นึกหรือว่าเงินของแจะจะพาดหัวท่านได้ ท่านมีเงินมากแค่ไหนแกก็เห็น”

เมื่อยื่นข้อเสนอจะคืนเงินให้ก็ไม่รับ ก็ริหาเองก็ชักหมดหนทางทุกอย่างเธอไม่ได้เป็นคนก่อและดารากาก็นำเงินมาลงทุนกับเธอเพื่อหวังผล เธอจึงอยากรู้ว่าอีกฝ่ายมีทางออกเรื่องนี้ให้เธออย่างไร

“แล้วอาดาจะให้แกรนด์ทำอย่างไร”

“ยอมท่านซะ” ดารากากล่าวทันที สีหน้านิ่งสนิทไม่บ่งบอกว่าล้อเล่น

“อาดา!” ก็ริณาตกใจ ไม่คิดเลยว่าอาแท้ๆ จะกล่าวกับเธออย่างนี้ ซึ่งไม่ต่างจากการเอามัดมาเถื่อหัวใจ เธอจึงได้แต่มองหน้าดารากาด้วยความร้าวรานใจอย่างที่สุด

ดารากาจ้องตรงมา กล่าวซ้ำๆ ชัดทุกถ้อยชัดทุกคำ “ยอมท่าน ตอบแทนบุญคุณของฉัน”

“ไม่” ก็ริณาปฏิเสธทันที มันเกินกว่าเธอจะรับได้ บุญคุณส่วนบุญคุณเธอไม่ใช่ทางเอกลินยายที่จะยอมขายตัวแลกเงิน

“อ้อ เดียวนี้แกปึกกล้าหาแข็งแล้วใช้ไหมถึงไม่เชื่อฟังกัน ไซลิ ฉันเหมือนนั่งร้านที่แกใช้ปีนป่ายขึ้นไปสร้างตึก พอตึกแกเสร็จแล้วแกก็เตรียมเจดหัวฉันทันที”

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะอาดา แกรนด์ไม่เคยคิดเนรคุณอาดา แต่แกรนด์เป็นดารา ไม่ใช่โสเภณี แกรนด์ขายหน้าตา ขายความสามารถ แต่ไม่ได้ขายตัว”

“ไม่ต้องมาล่ำบัดสำนวน ถ้าฉันไม่จุดเกมมาจากโรงลิเกนั้น ป่านนี้แก

ก็เป็นได้แค่นางเอกลิเกเจริญรอยตามแม่ ตามยายของแก แกจะมีสิ่งที่มีอยู่ทุกวันนี้นี่ใหม่ จะได้กินได้ใช้โดยไม่ต้องเหลือบแลว่ามันราคาเท่าไร จะได้ไปเที่ยวไกลๆ ถึงเมืองนอกเมืองนา หรือมีใครมาคอยติดตามแกอย่างนี้หรือเปล่านั่งแกรนด์...ก็เลือกเอาแล้วกัน หากแกไม่ยอมทำนั้นก็ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าอีก” ดารกากล่าวด้วยอารมณ์ฉุนเฉียวและสุดท้ายก็ยื่นคำขาด

ก็รณตะลึงกับการยื่นคำขาดของผู้เป็นอา แม่เธอจะสำนักบุญคุณของดารกาและทุกอย่างก็เป็นอย่างที่ฝ่ายนั้นกล่าว แต่เธอก็ไม่คิดจะผลักตัวเองลงนรก น่าจะมีทางที่ดีกว่านี้

“ไม่ค่ะ ยังไงแกรนด์ก็ไม่ตกลง”

“นั่งแกรนด์!” ดารการิตร้อง จ้องหน้าหลานสาวเขม็ง

“แกรนด์ต้องไปทำงานก่อนค่ะ อาเป็นว่าเราค่อยคุยเรื่องนี้กันอีกที” ก็รณตัดบท สิ่งที่เกิดขึ้นสร้างความเจ็บปวดให้เธอมากมาย ทุกถ้อยคำของดารกาเหมือนคมมีดที่กรีดลึกเข้าไปในเนื้อหัวใจ หากพูดกันต่อไปเธอคงทนไม่ไหวจึงจำเป็นต้องเลือกการหนี และการไปทำงานคือข้ออ้างที่ดีที่สุด

ดารกาโกรธจนตัวสั่น แต่ทำได้เพียงยืนเฉย ก็รณไม่ใช่เด็กเล็กๆ เหมือนเมื่อก่อนที่จะยอมฟังทุกสิ่งของเธอพูด ชูเชิญอะไรได้ตามใจ และดูเหมือนครั้งนี้ก็รณจะไม่ยอมทำตามใจเธออย่างแน่นอน และเมื่อหลานไม่ช่วยเธอก็จำเป็นจะต้องช่วยตัวเอง จากนั้นไปหากเกิดอะไรขึ้นจะมาหาว่าเธอใจร้ายไม่ได้เป็นอันขาด

ก็รณทำงานอย่างเหม่อลอย วันนี้นับว่าเป็นวันที่หนักอึ้งที่สุดในชีวิต แต่อย่างก้าวหน้ช่างยากลำบากเหมือนเหยียบพวงหนาม ความรู้สึกอ้างว้างบีบหัวใจให้อ่อนล้า...ปัญหาของดารกาก็เหมือนปัญหาของเธอ เมื่อแก้ปัญหาให้ดารกาไม่ได้ก็รู้สึกเป็นทุกข์ จริงอยู่...เธอโกรธที่อาสาวทำกับเธออย่างนี้ แต่ก็เกลียดดารกาไม่ลง อย่างน้อยก็เป็นคนที่เคยมีบุญคุณชุบเลี้ยงกันมาหลังจากที่ยายแท้ๆ ไม่ต้องการ

เมื่อคืนเธอฝันว่ามีคนมาบอกว่ายายขวัญไม่สบายซึ่งก็ทำให้เธอนึกถึงความหลังเก่าๆ ความลำบากที่เคยหลีกเลี่ยง แต่บัดนี้เธอกลับอยากไปซบตักอุ่นๆ ของยายเหลือเกิน ปีนี้ยายของเธอคงอายุย่างเข้าเจ็ดสิบ ก็ปีแล้วที่ไม่ได้พบหน้า คงราวๆ สิบกว่าปีที่เธอไม่ได้กลับไปที่นั้น ไม่ได้ติดต่อกับใคร และคนที่นั่นเองก็ไม่มีใครไปมาหาสู่เธอเช่นกัน จึงดูเหมือนเป็นการตัดขาดจากกันโดยปริยาย หรือเธอควรจะกลับไปที่นั้นสักครั้ง อย่างน้อยก่อนจะดารกา ยายขวัญก็เป็นผู้ที่เลี้ยงดูเธอมา

ระหว่างที่กำลังซึ่งใจอยู่ว่าจะทำอะไรกับครอบครัวที่ห่างหายไปนานนั้นดี รถตู้ติดฟิล์มดำที่เธอนั่งมาก็เลี้ยวเข้าจอดยังจุดหมายปลายทาง ทัศนวิสัยกว้างไกลขึ้นเริ่มขึ้นแล้ว แม้จะอยู่ในภาวะวุ่นวายแต่เธอก็ไม่ลืมสำรวจตรวจตราตัวเอง ทัศนคติว่ากระຈขึ้นมาจากกระเป๋าทือสำรวจหน้าตา เมื่อทุกอย่างไว้ที่ตจจพยักหน้าให้ผู้จัดการส่วนตัวเปิดประตูรถ

ชีวิตเธอค่อนข้างจำเจ สิ่งแรกที่เห็นคือแสงแฟลชจากกล้องถ่ายรูป ไม่ว่าจะเป็นไปไหนก็จะพบนักข่าวรุมล้อม ถามคำถามที่ไม่อยากตอบ และวันนี้คำถามเดิมๆ ก็ลอยมา ซึ่งส่วนใหญ่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเจ้าของงานวันเกิด ทว่าเพราะอารมณ์ไม่สู้ดีนักเธอจึงดการโศกทำให้ถ่ายรูปและไม่ให้สัมภาษณ์

“ดงแล้วหยิงวะ แบนเสียดใหม่”

นั่นคือคำที่ได้ยิน ทัศนากำมือแน่นเตรียมจะหันไปต่อว่าคนที่อยากเป็นอริกับเธอ แต่นุ่มน้มก็เดินเข้ามาประชิด บีบต้นแขนห้ามปราม

“อย่าคะ”

นักแสดงสาวฮึดอัด ไม่สบอารมณ์กับคำปรามนั้นแต่ก็ยอมฟัง แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นก็มากมายอยู่แล้ว เธอไม่ควรจะสร้างเพิ่มอีก จึงก้าวเข้าสู่งานเลี้ยงที่เธอไม่อยากมาโผล่หน้าเลยแม้แต่นิดเดียว

งานเลี้ยงวันเกิดคืนนี้จัดได้สมฐานะของไฮโซแชมป์ ชายหนุ่มเนรมิตสระนำของโรงแรมชื่อดังให้กลายเป็นชายหาด ปาร์ตี้นี้จัดด้วยธีมงานแบบ

ฮาวาย ก็ธนาจึงเลือกผ้าผืนใหญ่สีครามลายดอกชบาสีชมพูมาพันกาย
ท่อนล่างเอาไว้ ทรวงอกอ้อมปิดด้วยเสื้อรัดรูปตัวเล็กที่เน้นความเซ็กซี่ด้วย
สายสปาเกตตีคล้องคอ เผยให้เห็นผิวขาวราวน่านมของไหล่ลลาด แผ่นหลัง
รวมถึงหน้าท้องเนียน

สิ่งแรกที่ทำคือเดินไปหาเจ้าของงานเพื่อนำของขวัญไปให้ แต่หากถาม
ว่าข้างในคืออะไร บอกได้ทันทีว่าไม่รู้ เพราะเธอไม่ได้เลือก และไม่คิดจะ
ถามคนซื้อเพราะไม่สำคัญ แค่มติดมีอมาก็พอ หน้าที่ของเธอมิแค่เขียน
คำอวยพรสองสามประโยค เช่นชื่อสวยๆ จากนั้นก็ส่งมอบให้ก็เท่านั้น

ไฮโซหนุ่มยิ้มไม่หุบเมื่อเห็นหน้าเธอ เขาผละจากแขกทุกคนแล้ว
เดินตรงมา เอ่ยทักเสียงดังมาแต่ไกล

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งครับที่คุณแกรนด์มา ทำไมไมไธ. บอกก่อน ผม
จะได้ไปรับหน้างาน”

หากเป็นผู้หญิงคนอื่นคงดีใจที่ได้รับความสนใจจากเจ้าของงาน
ประดุจเจ้าหญิง แต่ผู้หญิงสวยเลือกได้อย่างเธอไม่รู้สึกลอยเช่นนั้น

“ไม่เห็นต้องลำบากขนาดนั้นเลย” ก็ธนากล่าวอย่างเฉยชา เธอรู้ว่า
คำพูดนั้นคือการเอาอกเอาใจตามสไตล์ชายเจ้าชู้ที่มีชั้นเชิงเท่านั้น

“แต่คุณคือคนสำคัญ”

เธอยิ้มรับลูกไม้เดิมๆ ที่ได้ยื่นมาจนชิน พร้อมกับถือโอกาสยื่นกล่อง
ในมือให้อีกฝ่าย “ของขวัญค่ะ”

“อะไรเอ่ย” น้ำเสียงของไฮโซหนุ่มตื่นเต้นจนเกินจริง นั่นก็คงเพื่อ
เอาใจเธอด้วยเหมือนกัน

ก็ธนายิ้มหวานให้เขาเล็กน้อย เพื่อไม่ให้เจ้าภาพเก้อเขินที่เธอรู้ทัน

“แหม บอกไปก็ไมเซอร์ไพรส์ลึเคะ แกะดูเอาเองแล้วกัน ชอบหรือไม่ชอบก็บอกกันด้วย” เป็นคำตอบที่เธอตอบจนเคยชิน ไม่ว่าใครถามเธอก็
ตอบอย่างนี้เสมอ เป็นคำตอบที่ดีที่สุดเพราะเธอไม่รู้ว่ในกล่องนั้นมีอะไร

“ต้องชอบอยู่แล้วละครับ ของจากซูเปอร์สตาร์”

ก็รณยัมอีกครั้ง นึกขอบคุณวิชาการแสดงที่ทำให้เธอปกปิดความรู้สึกอันแท้จริงเอาไว้ได้ แต่ก็มีขีดจำกัด... โดยเฉพาะตอนนี้ เธออยากทำงานให้เสร็จแล้วกลับไปซังกตัวเองอยู่ในห้อง ร้องไห้ดังๆ ให้สะใจกับความเจ็บปวดที่อยู่ในใจ

“มีแขกมาเพิ่มอีกหลายคน คุณไม่ไปทักทายหน่อยหรือคะ”

“คุณสนใจไปกับผมไหม” ไฮโซหนุ่มเนื้อหอมเอ่ยชวน

“ฉันหิวน้ำนะค่ะ ขอไปหาอะไรดื่มก่อน แล้วเดี๋ยวเราค่อยเจอกัน”

ก็รณกล่าวปฏิเสธอย่างนุ่มนวล แต่กระนั้นก็เห็นแววตาแววอนที่อีกฝ่ายส่งมา แต่เธอไม่ใจอ่อนเพราะภารกิจในวันนี้ไม่ได้อยู่ที่เขา ตั้งใจจะคุยกับซานนท์ให้เรียบร้อยแล้วจะขอตัวกลับทันที

“ฉันขอเสิร์ฟน้ำคุณนะ”

“ไม่ดีกว่า เดี๋ยวฉันจัดการเอง คุณไปรับแขกเถอะ” ก็รณปฏิเสธ เช็ดแล้วเรื่องรับเครื่องดื่มจากคนอื่น ไม่อยากให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย จากนั้นเธอจะดื่มในที่แน่ใจว่าปลอดภัยเท่านั้น

“งั้นก็ได้ ผมขอตัวสักครู่นะ”

“ค่ะ” ก็รณบั้นหน้ายิ้มส่งท้าย ทำที่เดินไปยังโต๊ะเครื่องดื่มเช่นกัน เพราะเธอไม่อยากให้ใครเห็นว่าเธอเห็นความสำคัญของเธอเหนือคนอื่น ซึ่งอาจทำให้ตีข่าวกันผิดๆ ทำให้เธอเสียหายอีก

กว่าครึ่งชั่วโมงที่ก็รณเดินตามลำพังอย่างเบื่อหน่าย และไม่เห็นว่าซานนท์จะมาสักที แต่จะว่าไปบรรยากาศในงานนี้ก็ไม่น่าดีเยี่ยมจนทำให้เธอคิดถึงทะเลขึ้นมาแล้วเหมือนกัน จริงอยู่ที่เธอไปทะเลเกือบทุกหน้าร้อน แต่ที่ไปนั้นเพราะทำงาน ไม่เคยได้พักผ่อนจริงๆ เสียที ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าจะทำงานทุกวันไปทำไม เมื่อเวลานี้เธอมีทุกอย่างที่ปรารถนา ไม่ใช่เด็กหญิงลูกแก้วคนเก่าที่แสนยากจนข้นแค้น ไม่มีเงินแม้แต่จะซื้อตุ๊กตาลักตัว ไม่รู้จักว่าทะเลเป็นอย่างไรเพราะไม่มีคนพาไป

ความหลังในวัยเยาว์ย้อนเข้ามาในความคิด น่าจะเป็นผลพวงจากความฝันๆ นั้น เสียงผู้ชายคนนั้นยังก้องในหู หว่าเธอเป็นคนอกตัญญู แต่หากผู้ชายคนนั้นมีตัวตนจริงๆ เขาจะไปเข้าใจอะไร เขาไม่ใช่เธอสักหน่อย

ชีวิตที่อยู่กับยายเต็มไปด้วยความเร็นแค้น เมื่อกลับมาจากโรงเรียนทุกวันเธอต้องมานั่งร่ำร้องพวงมาลัยรึบิ้น พอตกลงคันก็ต้องเอาไปขายในงานวัด เพื่อให้คนซื้อไปคล้องพระเอกนางเอกลึเกผู้เป็นขวัญใจ แล้วสุดท้ายรายได้ทั้งหมดก็ต้องเอามาแบ่งกันเก็บเข้าสู่กองกลาง ซึ่งพอแบ่งแล้วก็เหลือไม่เท่าไร ไม่พอให้เธอซื้อขนมในงานด้วยซ้ำ

เมื่อต้องทำงานอย่างนี้ทุกวัน ความเบื่อหน่ายทำให้เธอละทิ้งหน้าที่เดินออกไปเที่ยวในงานแม้จะถูกผู้เป็นยายสั่งห้าม และวันนั้นเป็นครั้งแรกที่เธอได้รู้จักหนังกลางแปลง การแสดงที่เหมือนชีวิตคนจริงๆ การดำเนินเรื่องแบบจับต้องได้ ที่สำคัญพระเอกนางเอกแต่งตัวสวยโดยไม่ต้องแต่งหน้าหนาหรือมีเครื่องเพชรพราวอยู่บนตัวเหมือนเหล่าดาราลึเกที่เธอคุ้นเคย

เหมือนตกอยู่ในมนตร์สะกด...เธอนั่งดูจนกระทั่งหนังจบ และรู้ตัวว่าผิตเวลานานเป็นชั่วโมงแล้ว เมื่อกลับไปก็เป็นอย่างที่คิด ทุกคนกำลังตามหาเธอจนวาย มีเพียงยายเท่านั้นที่กอดอกและถือไม้เรียว เธอถูกฟาดหลายทีโดยที่ยายไม่ถามสักคำว่าทำไมเธอถึงฝ่าฝืนคำสั่งออกไปจากบริเวณที่อนุญาตให้ไปโดยพลการอย่างนั้น

ความเจ็บจากการถูกตีครั้งนั้นยังฝังใจมาจนถึงทุกวันนี้ แต่กิณณาก็รู้สึกว่ามันคุ้มค่าเพราะทำให้เธอตัดใจจากมาได้อย่างง่ายดายโดยไม่อาวรณ์ ยายและสถานที่ที่จากมาแม้แต่นิดเดียว เธอก้าวเดินมาสู่แสงสว่าง ความรุ่งโรจน์แห่งความฝัน และครั้งนี้ก็เช่นกัน เธอจะต้องก้าวผ่านมันไปให้ได้

ดูเหมือนครั้งนี้ประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย แต่เธอก็ไม่อยากจะเสียดาราไป จะมีทางไหนบ้างไหมที่จะแก้ปัญหาครั้งนี้ให้จบลงอย่างสวยงามที่สุด โดยไม่มีรอยร้าวแก่กัน...กิณณาริบปาดน้ำตาทั้ง เธออ่อนไหวงายเกินไป ไม่ควรแสดงความรู้สึกอย่างนี้ออกมาในที่สาธารณะ หากใครเห็นเข้าก็คงนำไปเป็น

ประเด็นอีก

แล้วเธอก็ต้องหยุดคิดเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายนายบุกเข้ามา แหกในงานกรีดร้องออกมาอย่างตกใจ รวมถึงเจ้าภาพในงานที่ออกมาพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ให้วุ่นวาย สถานการณ์ชักไม่ค่อยดี ก็จินตนาการว่าเธอควรไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด เพราะเธอไม่อยากมีปัญหาไม่ว่าปัญหานั้นจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม หญิงสาวเห็นบันไดด้านข้าง คิดว่าน่าจะลงทางนั้นเพื่อปิดกั้นสายตาของนักข่าว ทว่าเมื่อกำลังจะก้าวลงบันได นายตำรวจคนหนึ่งก็มาขวางเธอเอาไว้ก่อน พลังถามด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“จะไปไหนครับ คุณผู้หญิง...อ้อ...คุณแกรนด์”

ก็ธณียัมกว้าง เธอไม่ได้หนี แต่ไม่อยากวุ่นวาย ทว่าเมื่อถูกขวางเอาไว้ก็หาข้ออ้างที่ดูดีสำหรับตัวเอง “จะไปห้องน้ำค่ะ”

“รอสักครู่นี้ไหม เดี่ยวคุณได้ไปแน่ ไปรวมตัวกันทางโน้นก่อน”

แม้จะไม่ค่อยพอใจนักแต่เธอก็ขัดไม่ได้ เวลานี้ให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่เป็นดีที่สุด เธอจึงยอมเดินตาม แต่ก็ไม่วายสงสัย เกิดอะไรขึ้นทำไมถึงมีตำรวจเต็มไปหมด “มีอะไรกันหรือคะ”

“มีคนแจ้งความว่าที่นี่มียาเสพติด”

คำตอบนั้นทำให้ก็ธณียัมเสียส้นหลัง เธอรู้มาบ้างว่าคนที่มางานในวันนี้บางคนชอบเล่นยาเสพติด แต่ก็ไม่คิดว่าจะกล้าในงานใหญ่ขนาดนี้

“เป็นไปได้หรือมั้งคะ เจ้าของงานเป็นไฮโซ เขาจะให้มีเรื่องอย่างนี้ในงานเขาได้อย่างไรกัน”

“การเป็นไฮโซ ดารา หรือคนดัง ไม่การันตีความดีของคนหรือครับ”

สิ่งที่ตำรวจกล่าวมาคือเรื่องจริง หน้าตาภายนอกไม่ได้บอกถึงนิสัยภายใน ตัวอย่างเธอสิ จอมปลอมตั้งแต่หัวจดเท้า แต่จะให้อะไรทำอะไรได้ในเมื่อเธออยู่ในโลกของมายา แต่เธอก็มั่นใจว่าเธอจะหลุดรอดจากเรื่องนี้ไปได้เพราะเธอไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดชนิดใดทั้งนั้น

ก็ธณียัมไปรวมกลุ่มกับคนอื่นๆ แหกหลายคนมีพิรุณ แต่คงไม่มีอะไร

หรือถ้ามีเจ้าของงานคงจัดการได้ เพราะเธอเป็นลูกคนใหญ่คนโต ครอบครัวมีอำนาจบารมี

หลังจากเหตุการณ์สงบแล้วทุกคนถูกตรวจปัสสาวะ ซึ่งเธอก็ยินยอมทำตาม เธอจึงเป็นคนแรกๆ ที่เดินเข้าห้องน้ำและนำปัสสาวะมาให้ตรวจ ด้วยหวังว่าถ้าเรื่องนี้จบลงเธอจะได้กลับไปพักผ่อนเสียที

แต่แล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อเจ้าหน้าที่หยดน้ำยาลงในปัสสาวะของเธอแล้วมันกลายเป็นสีม่วง

“ไม่...ไม่จริงนะคะ” กิรณาปฏิเสธเสียงลั่น มองกระปุกพลาสติกใบเล็กนั้นอย่างไม่เชื่อสายตา “ไม่มีทางเป็นไปได้ ฉันไม่เคยเล่นยา”

“แต่ผลที่ออกมามันเป็นอย่างนี้นะครับ และเมื่อเป็นอย่างนี้ทางผมก็ต้องทำตามหน้าที่” ตำรวจคนเดิมกล่าวกับเธอด้วยเสียงที่เข้มขึ้น ความชื่นชม ความเป็นมิตรจางหาย เหลือเพียงความผิดหวังที่ฉายชัดทางสีหน้า

“มันต้องมีอะไรผิดพลาด” กิรณายืนยัน “ฉันขอตรวจใหม่อีกครั้งได้ไหมคะ”

ตำรวจมองตรงมาเมื่อเธอขอไปเช่นนั้น ซึ่งสุดท้ายเขาก็พยักหน้ารับให้โอกาส “อีกครั้งก็ได้ครับ แต่จะมีตำรวจหญิงไปกับคุณด้วย ตกลงไหม”

“ตกลงค่ะ” กิรณารับบอกทันที ตอนนี้อะไรเธอก็ยอมทั้งนั้นขอให้ได้ตรวจใหม่ เธอรีบคว้ากระปุกพลาสติกสำหรับตรวจมาถืออย่างรวดเร็วเพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะเปลี่ยนใจ จากนั้นก็เดินเข้าห้องน้ำพร้อมกับการติดตามของตำรวจหญิง แต่ไม่รู้ทำไมเธอใจคอไม่ดีเลย ทั้งที่มั่นใจเหลือเกินว่าไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้มาก่อน

นักแสดงสาวกลับมาพร้อมกับกระปุกพลาสติกใส่ปัสสาวะ ก่อนที่จะมอบให้ตำรวจหญิงที่ติดตามนำไปตรวจ เท่าที่จำได้ กิรณาไม่เคยลุ่มลุ่มอะไรมากขนาดนี้มาก่อน ลุ่มเสียจนลืมหายใจ เหนือกาฟเต็มหน้าผากนวล

มันคงไม่มีอะไร...กิรณาปลอบตัวเอง ครั้งแรกต้องผิดพลาด ปัสสาวะของเธอต้องสลับกับคนอื่น

แต่แล้วผลการตรวจก็ไม่ใช่ว่าที่กิริณาคาดคิด มันกลายเป็นสีม่วงอีกครั้ง และนั่นเกือบทำให้เธอล้มทั้งยืน

“ผมคงต้องขออนุญาตคันตัว ขอโทษนะครับ”

กิริณาไม่ได้ยินเสียงคำขออนุญาตนั้นเลย สมอของเธอมีนงไปหมดโลกทั้งโลกของเธอกำลังถล่มอยู่แทบเท้า เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นเธอรู้ดีว่าอะไรจะตามมา ซึ่งทุกอย่างไม่เป็นผลดีต่อเธอเลย

เธอยืนนิ่งอึ้ง ซึ่งเจ้าหน้าที่ก็คิดว่าได้รับการยินยอมแล้วจึงก้าวเข้ามาคันตัว กระเป๋าถือใบเล็กที่เธอนำติดตัวมาก็โดนด้วย และเหมือนฝันร้ายซ้ำสองเมื่อตำรวจหญิงคนนั้นหยิบบางอย่างออกมา

มันคือหลอดพลาสติกที่บรรจุผงสีขาว!

“ไม่...ไม่ใช่ของฉันนะค่ะ” กิริณาพยายามปฏิเสธ แต่ความตกใจทำให้เสียงของเธอนั้นแทบจะไม่หลุดออกไปจากลำคอ เมื่อหันไปมองหน้าเจ้าหน้าที่ กิริณาก็รู้ตัวดีว่าโอกาสของเธอหมดแล้ว ฝ่ายนั้นมองเธอด้วยแววตากระด้าง ทั้งยังกล่าวกับเธอด้วยเสียงกระด้างไม่แพ้กัน

“ขอเชิญคุณไปโรงพักครับคุณแกรนด์ กิริณา”

ลำคอของกิริณาแห้งผาก มันควรจะเป็นฝันร้าย แต่ทำไมเธอกลับรู้สึกถึงหยาดน้ำตาที่หลังริน

“ขอฉันโทร. หาผู้จัดการส่วนตัวของฉันก่อน” นั่นคือทางออกที่ดีที่สุด นุ่มนึมน่าจะแก้ปัญหาเหล่านี้ให้เธอได้เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

“บอกผู้จัดการส่วนตัวเลยนะครับว่าให้หาทนายรอเอาไว้เลย”

คำกล่าวนั้นทำให้เธอรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเธอต่อจากนี้ ความเย็นยะเยือกแผ่ไปทั่วทั้งหัวใจ มือที่ล้วงโทรศัพท์สั่นเทา ในสมออยู่อีกไปหมดและเมื่อโทร. หาผู้จัดการส่วนตัว อีกฝ่ายก็ไม่ยอมรับสาย แม้จะติดต่อไปถึงครึ่งทุกอย่างก็เหมือนเดิม จนครั้งสุดท้ายเสียงที่ตอบรับกลับมาคือ

“ขอโทษค่ะ ไม่มีสัญญาณตอบรับจากเลขหมายที่ท่านเรียก”

๕

“จากกรณีที่นักแสดงสาวชื่อดัง แกรนด์ กิรณา ถูกจับในข้อหา เสพยาเสพติดเมื่อคืนนี้ในงานปาร์ตี้วันเกิดของไฮโซชื่อดัง ทางสำนักข่าวเรียลไทม์ได้ติดตามอย่างใกล้ชิดเพื่อให้ผู้ชมได้รับทราบถึงข้อเท็จจริงเรื่องนี้ แต่จนถึงขณะนี้ยังไม่มีแหล่งข่าวใดมาให้ข้อมูล แม้แต่นางเอกสาวก็ยังคงเก็บตัวเงียบอยู่ภายในห้องพักที่คอนโดฯ ย่านกลางเมือง ซึ่งทางทีมข่าวยังคงติดตามสถานการณ์อย่างต่อเนื่อง หากมีความคืบหน้าจะรายงานให้ทราบในทันที”

ข่าวนั้นทำให้หญิงสาวที่นั่งอยู่หน้าโทรทัศน์ขนาด ๖๐ นิ้วถอนหายใจยาวอย่างเหนื่อยหน่ายก่อนที่จะกดรีโมตปิดการรับรู้ของตัวเอง เพราะมันหนักอึ้งเกินกว่าที่เธอจะรับไหวอีกต่อไป

ตั้งแต่เมื่อคืนกิรณาก็หลับๆ ตื่นๆ เพราะความกังวล เรื่องที่เกิดขึ้นเหมือนฝันร้าย แต่แม้เธอจะปลุกตัวเองเท่าไรก็ยังไม่ยอมตื่น สถานการณ์รอบตัวบอกว่าฝันร้ายครั้งนี้จะยาวนานกว่าที่คิดเอาไว้

สื่อพยายามยัดเยียดข่าวเสียหายนี้ของเธอให้ผู้ชมทางบ้านตั้งแต่เริ่มวันใหม่ ไม่ว่าจะเปิดไปช่องไหนก็มีภาพเดิมฉายซ้ำไปซ้ำมา นั่นคือภาพที่เธอ

ถูกตำรวจคุมตัวออกมาจากงานปาร์ตี้ จากนั้นก็เป็นภาพในโรงพัก และภาพที่บริษัทต้นสังกัดส่งคนไปประกันตัวเธอออกมาจากห้องขัง สามภาพวนเวียนรอบแล้วรอบเล่าแต่เล่าข่าวได้เป็นตุเป็นตะ จนกระทั่งเกือบเที่ยงวันอยู่แล้วยังนำมาพูดถึงเป็นระยะ

น้ำตาที่แห้งไปแล้วรินไหลออกมาอีกครั้ง เป็นครั้งแรกที่กิริณาท้อแท้ ผิดหวังต่อโชคชะตา สิ่งที่เกิดขึ้นเธอมั่นใจว่าเธอไม่ได้เป็นคนก่อ มีใครบางคนหวังให้มันเป็นอย่างนี้โดยที่เธอไม่อาจแก้ต่างได้เลยเพราะหลักฐานมัดเธอแน่นหนาจนดินไม่หลุด

เธอไม่ได้ทำ...กิริณบอกตัวเองในใจและใช้คำนี้เพื่อปลอบตัวเอง คำสอนของยายที่ให้ไว้ในวัยเยาว์กลับมาทิ่มในสมองอีกครั้ง

‘คนดีมีคู่ คนดีตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้’

สิ่งที่ยายพูดคือความจริงใช่ไหม เธออยากจะถามท่านเหลือนเกินเมื่อคืนตอนที่เธอหลับไปจับหนึ่งรู้สึกเหมือนยายมาหา มาปลอบประโลมให้เธอใช้สติและปัญญาจัดการเรื่องที่เกิดขึ้น กอดปลอบยามที่เธออ่อนแอ ถึงขีดสุด มันเป็นฝันที่มีความสุขที่สุดก่อนที่จะตื่นมาพบกับความจริงอันเหินห่างและรวดเร็วอย่างที่เธออยู่ในเวลานี้ต้องยอมรบกับตัวเองว่าเธอคิดถึงยาย คิดถึงบ้านเกิด แต่หากมองในมุมนกลับ คนเหล่านั้นจะคิดถึงเธอไหม ตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอทอดทิ้งพวกเขาเอาไว้เบื้องหลังอย่างไม่ไยดี

เสียงท้อร้องระงับความเศร้าเอาไว้ชั่วคราว เกือบยี่สิบชั่วโมงแล้วที่ยังไม่มีอะไรตกลงไปในห้อง เพราะตั้งแต่เกิดเรื่องบ้าๆ นั้นจนถูกจับไปโรงพัก และได้รับการประกันตัวก็ไม่มีใครเยี่ยมหน้ามาหาเธอเลยสักคน แม้แต่ดารกาและหนุ่มนิ่มผู้ที่เธอสนิทชิดเชื้อที่สุดก็หายไป ทุกคนทิ้งเธอไปแก้ไขสถานการณ์ที่ยุ่งเหยิง ซึ่งเธอเอาไว้ในคอนโดฯ สูดหรุ่นี่ตามลำพัง ซึ่งความกว้างขวางของมันทำให้เธออ้างว้างอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

กิริณาเดินวนไปวนมาในห้องเพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี ปกติชีวิตเธอเต็มไปด้วยงาน วันว่างแต่ละปีแทบจะไม่มี แต่สถานการณ์บังคับให้เธอหยุด

ทำสิ่งที่ตัวเองรัก เธอสั่งให้เก็บตัวเสียบเอาไว้ก่อน เพราะหากไปปรากฏตัวข้างนอกจะต้องเต็มไปด้วยความวุ่นวาย นักข่าวที่ต้องการข่าวเสียหายนี้ไปขายกำลังรอทั้งเธออยู่ข้างล่าง มันคือการถูกเหยียบซ้ำหลังจากที่เธอล้มลง ภิรณาเจ็บแค้นใจอย่างที่สุด ทั้งที่หลายครั้งนักข่าวเหล่านี้ก็ได้ผลประโยชน์จากเธอแต่วันนี้กลับไม่มีใครสำนึกบุญคุณ รอคอยที่จะเหยียบเธอให้จมธรณีเพื่อความสำเร็จของตัวเอง

แต่ความเจ็บแค้นนั้นก็ถูกระงับด้วยความหิว ท้องร้องอีกครั้ง และครั้งนี้ก็ดังกว่าครั้งที่แล้วเพราะไม่เคยคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น จึงไม่ได้เตรียมอาหารเอาไว้ ในตู้เย็นซึ่งธรรมดาควรมีของกินกลับบรรจุครีมบำรุงน่านานาชนิดเอาไว้ ครั้นจะกินมันแทนข้าวก็ไม่อาจทำได้

ความหิวหลายอย่างรุมเร้าเข้ามาในเวลาเดียวกัน เธอต้องแก้ปัญหาไปที่ละเปลาะ เรื่องแรกคือปากท้อง

“ฉันต้องตายแน่ๆ ถ้าเป็นอย่างนี้ คิดซิคิด ว่าจะต้องทำยังไง”

ภิรณาเพิ่มพากับตัวเอง ก่อนที่จะตัดสินใจว่าโทรศัพท์ออกมาโทรหาคนที่รับผิดชอบต่อชีวิตเธอโดยตรง นั่นก็คือผู้จัดการส่วนตัวที่เธอเดาว่ากำลังเคลียร์ปัญหาให้เธออยู่ แม่เธอรู้ว่าไม่ควรจะรบกวนนุ่มนึ่มในเวลานี้แต่เธอก็ทรมานเกินกว่าที่จะทนรออยู่เฉยๆ

รอสายอยู่ราวๆ ครึ่งนาทีก็ได้ยินเสียงตอบรับจากปลายสาย แม่เสียงนั้นหวานแต่เธอก็ไม่ใส่ใจนัก นุ่มนึ่มมักเป็นอย่างนี้เสมอเมื่อเธอก่อปัญหา “พีนุ่มนึ่ม หายไปไหนมา รู้ไหมแกรนด์รอพี่อยู่ทั้งวัน”

“รอทำไมคะ”

ภิรณางงกับคำถามนั้นและไม่ค่อยพอใจน้ำเสียงที่ตอบกลับมาเท่าไรนัก แต่นั่นคงเป็นเพราะเหน็ดเหนื่อยกับการประจันหน้ากับหลายฝ่าย เพราะความวุ่นวายที่เกิดขึ้น เธอจึงไม่ถือสา รีบบอกความต้องการของตัวเองไปทันที “ก็แกรนด์หิว มาหาแกรนด์เดี๋ยวนี้ แล้วซื้ออาหารมาให้แกรนด์ด้วย” เธอออกคำสั่งอย่างเคยชินเพราะคิดว่าเรื่องนี้ไม่น่าจะหนักหนาจน

หนุ่มนึ้มทำให้เธอไม่ได้

“ไม่ค่ะ” หนุ่มนึ้มปฏิเสธทันที

“ว่าในะคะ” กิริณาง่วงต่อการขัดคำสั่งครั้งแรกของผู้จัดการส่วนตัว ปกติมันทำให้ติดธุระที่ไหนพอเธอเรียกหาก็ต้องตาลีตาเหล่กลับมาทันที

“พี่ไม่ไปค่ะ และจะไม่ไปหาน้องแกรนด์อีกแล้ว พี่ขอลาออก” ปลายสาย ย้ำชัด กล่าวรวบรัดอย่างไรเยื่อใยแต่ได้ใจความครบในทุกคำ

คนฟังถึงกับช็อกทันที ไม่คิดว่าจะถูกทิ้งเช่นนี้ จึงได้แต่เอ็งพุดอะไร ไม่ออก ซึ่งก็เปิดช่องว่างให้อีกฝ่ายได้พุดต่อ

“อ้อ...ได้คุยกับน้องแกรนด์ตอนนั้นก็ดีแล้วค่ะ จะได้เคลียร์งานให้น้องแกรนด์เลย ละครทุกเรื่อง โฆษณาทุกตัว อีเวนต์ทุกงานขอแคนเชิลงานน้องแกรนด์ทั้งหมดนะค่ะ ส่วนโฆษณาบางตัวที่ได้ถ่ายไปแล้วและยังติดสัญญา อยู่เขาขอค่าปรับด้วยที่น้องแกรนด์ทำงานได้ไม่ครบตามกำหนด เดี่ยวคงมี เมสเซนเจอร์ไปส่งรายละเอียดให้ แค่นี้ค่ะ พี่จะต้องไปจัดคิวให้น้องเนตร ก่อน แล้วดูท่าทางจะยุ่งทั้งวันเลยค่ะ พี่คงรับสายน้องแกรนด์ไม่ได้อีก”

ยังไม่ทันที่กิริณาจะได้กล่าวหรือซักถามอะไร หนุ่มนึ้มก็วางสายไปก่อน ปลอ่ยให้กิริณาอ้าปากค้าง สิ่งที่เกิดขึ้นหมายถึงเธอถูกแบนจากวงการ

กิริณากะพริบตาถี่ๆ ยังตะลึงไม่หาย ปลอบตัวเองว่ามันคือความฝัน... มันต้องไม่ใช่เรื่องจริง ต้องไม่เป็นอย่างนี้ หญิงสาวพยายามรวบรวมสติ เธอจะต้องแก้ไขเรื่องนี้ และทางเดียวที่ทำได้ในตอนนี้คือต้องแถลงข่าวเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ของตัวเอง หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอีกครั้ง ต่อสายตรงไปยังต้นสังกัดเพื่อขอให้ทางนั้นช่วยเหลือเพราะเป็นที่พึ่งเดียว

“แกรนด์นะค่ะ ขอพุดกับผู้จัดการหน่อยค่ะ” กิริณากรอกเสียงเมื่อได้ยินการตอบรับของปลายสาย

ทางโน้นเงียบไปชั่วอึดใจ ก่อนจะตอบกลับด้วยเสียงเย็นชา “มีอะไรเธอคะน้องแกรนด์”

“แกรนด์อยากแถลงข่าวค่ะ” กิริณابอกความต้องการของตัวเอง คิด

ว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุดในตอนนี้

“เอ๊ะ! นี่หนุ่มนี่ไม่ได้บอกเธอว่าให้เสียบเอาไว้ก่อน”

“แต่ถ้าเสียบก็เหมือนเรายอมรับนะคะ” เมื่อกล่าวไปเช่นนั้นก็รณาก็ได้ยินเสียงถอนหายใจจากปลายสายคล้ายกับรำคาญหรือไม่พอใจ และไม่ถึงครึ่งนาทีต่อมาก็รณาก็ได้ยินประโยคที่ไม่คิดว่าจะได้ยิน

“แกรนด์ หลักฐานชัดเจนขนาดนี้ พี่ว่าหากแกรนด์ยังไม่ร้องแรกแหกกระเชอจะยิ่งดูเหมือนพยายามแก้ตัว นิ่งๆ ให้เรื่องมันเสียบไปก่อน แล้วรอทางเราพิจารณาเรื่องสัญญาอีกที”

ก่อนหน้านี้ก็รณาก็ไม่สนใจหรือกังวลเรื่องสัญญาที่กำลังจะหมดลง เพราะทางต้นสังกัดต้องเป็นคนร้องเธออยู่แล้ว แต่ทว่าบัดนี้ทุกอย่างกำลังเปลี่ยนไป “หมายความว่าทางบริษัทจะยกเลิกสัญญากับแกรนด์” นี่ไม่ใช่คำถาม แต่เธออยากให้อีกฝ่ายทบทวนเรื่องนี้ซ้ำ

“เรากำลังประชุมอยู่ เอาเป็นว่าตอนนี้แกรนด์อยู่เสียบๆ ไปลักפקนะ หลบไปที่ไหนก็ได้ เมืองนอกหรือเมืองไทยก็แล้วแต่ ทางเราจะติดต่อไปอีกที ตอนนี้อยู่กำลังยุ่งอยู่ แค่นี้ละ”

แน่นอนแล้วว่าเธอถูกลอยแพ หญิงสาวมือไม้อ่อนถึงขนาดทำโทรศัพท์ร่วงจากมือโดยไม่รู้ตัว น้ำตาพร่างพรู อนาคตของเธอกำลังจะดับวูบเพราะสิ่งที่ไม่ได้ก่อ เธอถูกปรักปรำ

ก็รณาก็เสียเวลาร้องให้อยู่ยาวนานกว่าหนึ่งชั่วโมงจนกระทั่งเหนื่อย แล้วเธอก็คิดว่าทำไมเธอต้องอวรณ์คนเหล่านั้น ทุกคนรู้ความจริงใจและเผยแพร่ให้เห็น เธอก็ควรจะดีใจที่สถานการณ์นี้จบลงแล้วๆ ออกไปจากชีวิต และที่ผ่านมาก็ใช้ความสามารถในการทำงาน ผลงานการันตีคุณภาพเพชรเมื่อถูกไฟเผาก็ยังเป็นเพชร แล้วเธอจะสนใจเรื่องเหล่านี้ทำไม

ข้างล่างเต็มไปด้วยนักข่าวผู้อยากรู้เรื่องราวของเธอ...ให้ตายเถอะ! ทำไมนะ ตอนเธอทำความดี รับเลี้ยงสุนัขจรจัด ช่วยเหลือเด็กกำพร้า หรือ

ไปบริจาคเลือดที่โรงพยาบาลไม่เห็นมีใครมารุมล้อมของลัมภาษณ์อย่างนี้
บ้าง พอมีข่าวฉาวเข้าหน่อยก็เฮโลกันมาเหมือนแมลงวันตอมขี้

แต่เธอไม่ใช่ขี้ และเธอไม่อยากถูกแมลงวันตอมจึงจำต้องหลบเลียง
คนเหล่านี้

บางทีเธออาจต้องปลอมตัวลงไป ทำอย่างไรก็ได้ไม่ให้นักข่าวจำเธอ
ได้ ก็ริณาชยาตาแลแวนกันแดดยี่ห้อดังกับหมวกเก็บปก่อนจะเดินมัน เพราะ
สิ่งเหล่านั้นยิ่งทำให้เธอเป็นจุดสนใจ เธอต้องไปอย่างเหนือชั้นซึ่งใครก็จะจำ
เธอไม่ได้ทั้งนั้น

นักแสดงสาวเดินไปที่โต๊ะเครื่องแป้ง มองหาอุปกรณ์แปลงกาย แล้ว
เธอก็ก็มออกมาเมื่อพบสิ่งที่ต้องการ จึงไม่รอช้าที่จะใช้วิชาการแต่งหน้าที่เคย
ได้ร่ำเรียนมาแปลงโฉมตัวเอง...ใช้เวลาร่วมชั่วโมงภารกิจชิ้นนี้จึงสำเร็จลง
ก็ริณามองตัวเองในกระจกด้วยความพึงพอใจ หมุนซ้ายหมุนขวาแล้วยิ้ม
ออกมา เชื่อว่าไม่น่าจะมีใครจำได้ เพราะแม้แต่เธอเองก็แทบจะจำตัวเอง
ไม่ได้เช่นกัน

งานยากหนึ่งอย่างผ่านไปแล้ว คราวนี้ก็เหลือแต่เดินไปซื้ออาหาร
ที่ร้านสะดวกซื้อข้างล่าง เมื่อมองผ่านกระจกหน้าต่างจากห้องไปก็เห็นว่า
ไม่ไกลนัก แต่เธอกลับหวาดหวั่น ที่ผ่านมาเธอไม่เคยซื้ออาหารตามร้าน
อย่างนี้เลยสักครั้ง เพราะมีคนทำให้มาตลอด

ทุกอย่างต้องมีครั้งแรก...ก็ริณาสูดลมหายใจเข้าปอด เรียกพลังให้
ตัวเอง คงไม่อยากเย็นอะไรนักหนา แค่อะหิบบของแล้วจ่ายเงินเท่านั้น ก็ริณา
มองซ้ายมองขวาแล้วก้าวออกจากห้องลงลิฟต์ไปยังด้านล่างเมื่อแน่ใจว่า
ทุกอย่างเรียบร้อยไร้ที่ติแล้ว ทว่าเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก เหตุการณ์
กลับตาลปัตร

“นั่นไงคุณแกรนด์ลงมาแล้ว”

เสียงของนักข่าวสาวคนหนึ่งดังขึ้นทันที พร้อมกันนั้นนักข่าวกลุ่มใหญ่
ก็เฮกันมา ฝ่าเท้าของคนเหล่านั้นทำเอาสั่นสะเทือนราวกับแผ่นดินไหว

แม้จะอึ้งและช็อกที่ทุกอย่างไม่เป็นไปตามแผน แต่มือก็ยังไกวพอที่จะเอื้อมไปกดปิดประตูลิฟต์ และกดเลขไปยังชั้นบนสุดของอาคาร ทุกอย่างเป็นไปตามสัญชาตญาณการหลบหนี มันเป็นเวลาเวลาที่ฉิวเฉียด แม้เธอจะรอดการถูกรุมทั้งก็ยังมีส่วนกลิ้งบางคนถ่ายรูปเธอเอาไว้ได้ และแน่นอนว่าคงจะกลายเป็นข่าวออนไลน์หรือไม่ก็ขึ้นหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์และนิตยสารบันเทิงหลาย ๆ ฉบับ

ก็รุดกลับมายืนหอบอยู่หน้าห้อง หัวใจเต้นรัวยิ่งกว่าครั้งไหนๆ การหลบหนีของเธอล้มเหลวอย่างสิ้นท่า ดูเหมือนเธอจะถูกนักข่าวมากเกินไปได้เสียแล้ว ทั้งที่พอกดตัวจนดำปี่ ทาปากแดงเปรี๊ต พร้อมกับสวมวิกผมหยิกหย็องเลียนแบบนางล่าหับจากเรื่องเงาะป่าแต่ทุกคนก็ยังจำได้

สุดท้ายเมื่อไม่มีที่ไปก็จำต้องกลับเข้าห้อง แล้วคิดใหม่ว่าจะแก้ไขสถานการณ์นี้อย่างไรดี

ห้องร้องขึ้นมามากอีกครั้ง หากเป็นอย่างนี้คงแย่แน่ๆ ตามตำราคนเราอดอาหารได้เจ็ดวัน และน้ำสองวัน แต่เธอเป็นคนที่บอบบางประดุจแก้วเจียรไน เห็นทีหากอดอีกแค่ชั่วโมงเดียวคงต้องตายอยู่ในห้องนี้ตามลำพังอย่างน่าอเนจอนาถ เวลานี้เธอคิดอะไรไม่ออกสักอย่าง มีคนเคยบอกเธอว่าเกิดจากภาวะน้ำตาลต่ำ อย่างน้อยที่สุดเธอควรเพิ่มระดับน้ำตาลในเลือดเพื่อว่าสมองจะโลดแล่นคิดไว้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป แล้วน้ำตาลที่วานันเธอจะหาได้ที่ไหน...ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างเมื่อนึกได้ว่าเธอคงจะมีลูกอมกระป๋องกลืนปากติดกระเป๋เอาไว้ตลอดเวลาเพื่อต้องเข้าฉากใกล้ชิดกับนักแสดงคนอื่นจะได้ไม่ถูกเมาท์ว่าเป็นนางเอกปากเหม็น

ก็รุดกลับเข้าห้องนอน มองหากระเป๋าทึบใบโปรด ก่อนจะค้นหาสิ่งที่ต้องการ แต่แล้วก็พบกับความผิดหวัง กระเป๋านี้ไม่มีสิ่งที่เธอต้องการ แต่เพื่อความแน่ใจก็รื้อหาจึงเทของทุกอย่างกองไว้บนที่นอนแล้วเลือกดูทีละชิ้น ของที่มีอยู่ได้แก่ ลิปสติค แป้ง กระจกตาขี้มัน น้ำหอมยี่ห้อดังชนิดพกพาและสิ่งของจีป๊าทะของผู้หญิง และมีลูกอมเหลืออยู่เม็ดหนึ่ง ซึ่งทันที

ที่เห็นก็รู้สึกเหมือนเห็นก้อนทองคำ

“โอ้...ขอบคุณพระเจ้าที่ไม่ใจร้ายกับลูกนักร”

ก็คิดว่าลูกอมมาแกะพลาสติกออกแล้วยัดเข้าปากทันที ทันทีที่สัมผัสลิ้นก็รู้สึกว่ารสชาติดีเหลือเกิน และคิดว่าไว้ว่าจะจดจำความรู้สึกนี้เอาไว้ เพื่อเจ้าของสินค้านี้ติดต่อมาให้เป็นพร็เซนต์เตอร์ รับรองเลยว่าเธอจะต้องแสดงได้อย่างเยี่ยมยอดจนสินค้านี้เป็นที่นิยม

ลูกอมในปากเม็ดแรกหมดไปในชั่วพริบตา แต่อาการหิวยังคงอยู่ ก็ถามจึงควานหาเม็ดต่อไป ทว่าครั้งนี้โชคไม่เข้าข้างอีกแล้ว สายตาหญิงสาวสะดุดเศษกระดาษใบหนึ่ง มันเหมือนกระดาษโน้ตที่มีตัวเลขเรียงกันสิบหลัก ซึ่งน่าจะเป็นเบอร์โทรศัพท์ แต่มันเป็นเบอร์ใคร ทำไม่ถึงมาอยู่ในกระเป๋าของเธอได้...เธอเกือบจะละความสนใจแต่ภาพของผู้ชายคนหนึ่งก็แวบเข้ามาในหัว ผู้ชายหน้าเข้มดวงตาคม เขาเข้ามาช่วยเหลือตอนที่ถูกนักข่าวถ่ายรูปในกิริยาที่ไม่เหมาะสม และบอกเธอว่ายายไม่สบาย ก่อนที่จะให้เบอร์โทรศัพท์ แล้วก็พาเธอมาส่งที่คอนโดฯ แห่งนี้

หรือว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่ใช่ความฝัน แต่มันเป็นเรื่องจริง

ยายไม่สบาย

ก็ความรู้สึกไม่ดีเอาเสียเลยกับสิ่งที่ได้รับรู้ และเชื่อมโยงไปว่าอาการพะว้าพะวังคิดถึงบ้านเกิดในตอนนี้อาจมาจากสายสัมพันธ์ระหว่างเธอกับญาติผู้ใหญ่ฝ่ายแม่ที่เหลืออยู่เพียงคนเดียว ไม่รอช้าก็รีบต่อสายไปยังเบอร์โทร. ที่ปรากฏบนกระดาษ ใจเธอกระวนกระวายเป็นอันมาก เผื่อรอคอยการตอบรับอย่างใจจดจ่อ จนกระทั่งอีกฝั่งหนึ่งตอบกลับมา

“ฮัลโล...”

เสียงที่ตอบรับเป็นเสียงของผู้ชาย เธอจำได้ว่าเป็นเสียงของชายในฝัน ที่เธอไม่คิดว่าเขามีตัวตน และสิ่งที่เกิดขึ้นก่อให้เกิดความอึ้ง หัวใจเต้นแรง มือเย็นเมื่อพิสูจน์ได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในคืนนั้นไม่ใช่ความฝัน

“สวัสดีครับ”

เขาหักซ้ำเมื่อเธอไม่ตอบเขาลักคำ จิตใจของกิริณายู้อยู่ในภาวะที่กระเจิดกระเจิงด้วยความสับสนระคนตกใจ แต่ปลายสายไม่รู้ เขาจึงถามซ้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงกึ่งรำคาญ

“จะพูดสายกับใครครับ ถ้าคุณไม่พูด ผมจะวางแล้วนะครับ”

“ตะ...เดี๋ยวก่อนค่ะ” กิริณากล่าวรั้งเมื่อปลายสายกำลังจะจากไป พร้อมกับรวบรวมสติให้กลับมา

“ว่าไงครับ จะพูดกับใคร”

แม้คำพูดทุกคำเต็มไปด้วยความสุภาพ แต่น้ำเสียงเริ่มห้วน ทำให้กิริณารู้ว่าเขาเริ่มหงุดหงิดกับอาการอ้าอึ้งของเธอ จึงรีบรายงานตัว

“ฉันกิริณาค่ะ จะคุยกับเจ้าของเบอร์นี้” ในที่สุดเธอก็หลุดคำพูดออกไปได้ ทำให้ไม่ถึงใจสั่งยามได้ยินเสียงนี้จนเกือบจะเรียกได้ว่าหมดความเป็นตัวของตัวเองนะ

เมื่อกล่าวไปเช่นนั้นปลายสายก็เงียบไปจนเธอชักใจเสีย แต่สัญญาณโทรศัพท์ก็ยังไม่ตัด

“คุณ ยังอยู่หรือเปล่า” เป็นเธอบ้างที่เป็นฝ่ายเรียกเขา

“อยู่” เสียงที่ตอบกลับมานั้นห้วนชัดเจน

“แล้วทำไมถึงเงียบไปล่ะ”

“คุณมีธุระอะไร” ปลายสายถามอย่างตรงประเด็น ในน้ำเสียงไม่มีความยินดีที่เธอโทร. ไป อีกทั้งยังดูขุนเคืองด้วยซ้ำ แต่บางทีเขาอาจเป็นพวกบ้านนอกคอกตื้อที่ไม่รู้จักมารยาททางสังคม และเธอก็มีเรื่องร้อนใจอยู่จึงตัดเข้าสู่ประเด็นของตัวเองเช่นกัน

“คุณบอกว่าคุณยายฉันป่วยไข้ไหม ฉัน...ฉันอยากไปหาท่าน” เมื่อกล่าวออกไปแล้วเธอก็ละอายใจอยู่เหมือนกัน การไปเยี่ยมยายไม่ใช่เหตุผลทั้งหมด แต่ก็เอาเถอะ ถือว่าเป็นโอกาสดีที่จะได้กลับไปหาท่านสักครั้ง

“ไม่คิดว่ามันซ้ำไปหน่อยเหรอ”

เขาถามเหมือนนกรน หากเป็นในช่วงปกติกิริณาคงตัดสาย แต่นี่เธอ

กลับเป็นห่วงยายอย่างบอกไม่ถูกจึงลงทุนพูดดีกับเขา

“มาช้าดีกว่าไม่มาไม่ใช่เหรอ ก่อนหน้าฉันยุ่ง ตอนนี้นั่นว่างแล้ว”

“งั้นก็มาสิ ยายคุณอยู่ที่เดิม”

คำตอบไร้เยื่อใยของเขาทำให้กิริณาเริ่มโกรธ พอเธอตกอับแม่แต่นายบ้านนอกนั้นก็ทำท่าเหมือนจะไม่ไยดี และเธอก็อยากบอกเขาเหลือเกินว่าหากมีปัญหาเธอคงไปแล้ว แต่นี่มองไปข้างล่างก็พบกองทัพนักชว้นับร้อยสุดท้ายก็ต้องยอมอ่อนน้อมให้เขาอีกครั้ง

“ฉันก็อยากไปเองนะ แต่จำทางไปไม่ได้แล้ว ช่วยมารับฉันหน่อยสิ” กิริณาหาข้ออ้างแทนที่จะบอกความจริง อย่างไรก็ตามเธอก็ยังไม่อยากยอมรับนักว่าการตัดสินใจของตัวเองในตอนนี้อาจเลวร้ายเหลือเกิน

อีกครั้งที่ปลายสายเงียบไป จนกิริณาต้องเร่งเร้าอย่างร้อนใจ

“ว่าไง จะมาหรือเปล่า”

“ก็ได้ จะให้ไปรับที่ไหน” เสียงที่ตอบกลับมานั้นไม่ค่อยเต็มใจนัก

เมื่อเขาตอบรับกิริณาก็รู้สึกโล่งใจ ในที่สุดเธอก็หาทางไปได้ และเชื่อว่านักข่าวทั้งหมดต้องตามหาเธอไม่เจออย่างแน่นอน “คอนโดฯ ของฉัน ที่เดิมที่นายเคยมาส่ง ขับรถมาทางด้านหลังนะ ฉันจะรอที่ชั้นสี่ นายจะมาถึงเมื่อไหร่” กิริณาบอกจุดนัดหมายพร้อมกับสอบถามเวลา

“อีกราวสองชั่วโมง”

“ทำไมนานนัก” เธอท้วงอย่างคนที่รอใครไม่เป็น ตั้งสองชั่วโมงเธอคงหิวตายแน่ๆ แต่เขาก็ไม่สนใจ ตอบกลับมาด้วยความเฉยชาเช่นเดิม

“งั้นคุณก็มาเอง”

“ก็ได้ สองชั่วโมงก็สองชั่วโมง อย่าสายล่ะ” สุดท้ายเธอก็ต้องยินยอมแต่ไม่วายล้าตามนิสัย และเมื่อวางสายเธอก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก บางทีเธออาจหลับไปอยู่ที่ไหนสักพัก รอให้เรื่องเงียบค่อยๆ กลับมา ตอนนี้อาเป็นว่าออกไปจากคุกเล็กๆ นี่ให้ได้ก่อนก็แล้วกัน